முடியரசன்

கவிதைகள்

வைசு சண்முகனார் நினைவு
மகளிர் நூலகம்
புத்தக எண். 762
கானாடுகாத்தான்

இரண்டாந் தொகுதி

திருமதி

பார்வதி ஆச்சி

அவர்கட்கு

மு. [illegible]

4.10.55

வை. சு. சண்முகனார் நினைவு
மகளிர் நூலகம்
புத்தக எண்.
கானாடுகாத்தான்

முடியரசன்

கவிதைகள்

இரண்டாம் தொகுதி

தொகுப்பாசிரியர் :

தமிழண்ணல்

வை. சண்முகனார் நிலைய
மகளிர் நூலகம்
புத்தக எண். 962
கானாடுகாத்தான்

விற்பனை உரிமை :

பாரி நிலையம்
59, பிராட்வே
சென்னை

முதற் பதிப்பு: செப்டம்பர் 1955
உரிமை ஆசிரியர்க்கே

கவிஞர் முடியரசன்
எழுதியவை

○

முடியரசன் கவிதைகள்
முதல் தொகுதி

காவியப் பாவை
இசைத்தொகுதி

எக்கோவின் காதல்
கதைகள்

வீர காவியம்
(அச்சில்)

விலை ரூபாய் ஒன்று

அச்சு: கலைமகள் - காரைக்குடி

Dr. V. K. ராமச்சந்திரனர், M. D., T. D. D.

மருத்துவர்க் குரிய மாண்புகள் நிறைந்த
திருத்தகு நல்லார்; திருந்திய பண்பினர்,
இன்னுசெய் வோர்க்கும் இனியவே செய்யும்
நன்னயம் பூண்டவர்; நகைதவழ் முகத்தினர்;
குறள்நெறி வாழும் கொள்கைச் சுப்பிர
மணியன் துணையாய் மகிழும் செம்மல்;
தொண்டுளம் இரக்கம் தூய்மை மென்மை
இயல்பாய் அமைந்த இராமச் சந்திரப்
பெயரினர்க் கிந்நூல் பேணிக்
காணிக்கை யாக்கிக் களித்தனன் யானே.

முடியரசன்

வாழ்த்த வருக !

கவிஞர் முடியரசனின் முதற் கவிதைத் தொகுதி தமிழ் இலக்கிய வானில் ஒரு முழுநிலவாக வெளிவந்தது. அதன் நலங்கண்டு " சொக்கவெள்ளிப் பாற்குடமோ, அமுதவூற்றோ, காலைவந்த செம்பரிதி கடலில் மூழ்கிக் கனல்மாறிக் குளிரடைந்த ஒளிப் பிழம்போ " எனத் தமிழகம் மகிழ்ந்தது, பாராட்டுக்கள் குவிந்தன, வரவேற்புப் பெருகிற்று. இம் மகிழ்ச்சியிற் பிறந்த முயற்சியின் விளைவால் இந்த இரண்டாம் தொகுதி மலர்ந்திருக்கிறது.

இத்தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகள் புதுமையும் பொலிவும் பெற்றவை; கருத்தும் அமைப்பும் உடையவை; தமிழ் மக்களின் அடிமைமனத்தை ஆழஉழுது பண்படுத்தும் திறமும் பெற்றவை. இத்தகு கவிதைகளைச் சேர்த்துத் தொகுக்கும் பேறுபெற்றமைக்கு மகிழ்கிறேன். கவிஞருக்கு என் நன்றி, தமிழரின் சார்பாக !

இக் கவிதைகள் பலஇதழ்களில் வெளிவந்தவை; பலர் மீது பாடியவை. காரைக்குடிக் கம்பன் திருநாள், தஞ்சாவூர்க் கம்பன் திருநாள், அழகப்பா கல்லூரி - இங்கெல்லாம் கவியரங்கேறிய பாடற்பகுதிகளும் இத் தொகுப்பில் உள.

திறனாய்வுப் பெரியார் திரு. V. R. M. செட்டியார், B.A., ஆங்கில முன்னுரை தந்து இந் நூலுக்கு அணிசெய்திருக்கிறார். அவர்க்கு நம் நன்றி ! மற்றும், இந்நூல் உருவாகத் துணைநின்றார் அனைவருக்கும் - கவிஞர் சார்பாக நன்றி கூறுகிறேன்.

உரம் இழந்த நிலம்போலத் தமிழ் நெஞ்சம் வளமிழந்து வாடுகையில் வாடிய பயிருக்கு வாய்த்ததோர் வான் மழைபோல் தோன்றிய கவிஞர் பரம்பரையிலே வந்த நம் புதுமைக் கவிஞர் முடியரசனை " வாழ்த்த வருக " என ஆர்வத்தோடு அழைக்கிறேன், தமிழுலகை எதிர்நோக்கி !

தமிழண்ணல்

தொகுப்பாசிரியர்.

உட்பக்கம்...

1	கவிதைப் பெண்	...	9
2	ஏது வாழ்வு	...	11
3	மாதவி	...	13
4	என்நாளோ ?	...	15
5	மொழியுணர்ச்சி	...	17
6	பட்டண வாழ்வு	...	21
7	பட்டிக்காட்டான்	...	23
8	மனத்தூய்மை	...	26
9	உள்ளம்	...	28
10	வளரக் கெடும்	...	30
11	கம்பன் குரல்	...	32
12	இறப்பே வா	...	38
13	கண்ணீர்	...	40
14	முகில்விடு தூது	...	43
15	மயிலே	...	45
16	குடும்பம் ஒரு காவியம்	...	47
17	குளிர் நிலா	...	48
18	எம்மவர் தந்தார்	...	51
19	பணியாள் வேண்டாம்	...	53
20	இன்பமில்லை	...	55
21	காதல் நெஞ்சம்	...	57
22	மணமகனுக்கு	...	60
23	வேண்டுவன	...	62
24	ஊரார்	...	63
25	வாழ்த்துகிறார்	...	69
26	வாயுறை வாழ்த்து	...	72
27	தமிழர் தந்தை	...	74
28	மாணவர் மன்றம்	...	76
29	உறுதி கொள்வீர் !	...	78
30	கவிமணி	...	79

Appreciation

By V. R. M. Chettiar, B. A.

The poems of "Mudiarasan" have power, form and variety: they are poignant or lovely in the magical touches of description.

He insists on the nobler life of Man, shunning the meanness and hypocrisy of the modern civilisation, and hungering to lift the higher ideals of humanity. He is very eager to develop our passion for the growth of our mother tongue "Tamil", without being spoiled by the intrusion of other languages. His poem on Kamban is splendid; his other poems on Death, Tears, Clouds, Peacock, the Heart of Love, Bharathi Dasan etc., are marked by a lucid naturalness of easy poetic movement. His poetic diction is so transparent indeed, and any school boy can enjoy his poetry naturally, without awaiting any kind of explanation from the master. His imagery is effortless, as it is distilled from a certain creative experience of life's lofty tranquillity. The Muse of Poesy defines the pure function of Tamil Poetry.

முடியரசன் கவிதைகள்

முதல் தொகுதி பற்றி......

---

* தமிழ்த்தாத்தா மயிலை சிவமுத்து

ஆங்காங்கேசொல்லழகு நிறைந்து 'நிலவு' ஒளிவீசுகின்றது.... 'உன்னுருவே தோன்றுதடி' என்பதில் ''எங்கெங்குக் காணினும் சக்தியடா'' என்ற சாயல் படிந்து பாரதிதாசன் பாதையில் ஏறெனச் செல்லுகின்றனர்.... ''மனம்புரவிச் செயல்தன்னைக் காட்டிடாதோ?'' எனக் கேட்கிறார் கவிஞர். அவ்விறுவில் பாட்டாளியின் உரிமைப் புரட்சி ஓங்கிநிற்கிறது.... முடியரசன் கவிதைகளைத் 'தமிழ்க்கனல்' என்று கூறலாம்.

* தமிழறிஞர் கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம்

கவிதைகள் உள்ளத்தை உருக்குகின்றன.... 'அவளும் நானும்' என்ற தலைப்பில் உள்ள கவிதைகள் அவரது தமிழ்ப் பற்றை உணர்ச்சியோடு வெளியிடுகின்றன. காதற் கவிதைகள் பல இன்பம் பயப்பனவாய்த் திகழ்கின்றன. வீரத்தைப் பற்றிய பாடல் களும் அதில் இடம்பெற வேண்டுமென்பது எனது கருத்து.

* டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார்

''....பைந்தமிழ் இலக்கணம் பாங்குறக் கற்றுள்ளமையால் 'முடியரசன் கவிதைகள்' இலக்கண வரம்புக்கு அடங்கியவை யாக இருக்கின்றன. உயர்ந்த கருத்துக்கள் – சிறந்த தமிழ்நடை – இலக்கண வரம்பு இம் மூன்றும் இவரது கவிதைகளை மிகவுயர்த்திக் காட்டுகின்றன....''

* மொழித்துறையறிஞர் ஞா. தேவநேயப் பாவாணர்

வேத்தவைப் பாவலரும் வேற்று மொழிகலக்குந்
தீத்திறக் காலை தெளிமருந்தே – மூத்த
முடியரச ரின்றி மொழிவனப்புச் செய்யும்
முடியரசன் செய்யுண் முறை

“ புது உலகத்தைச் சிருஷ்டிக்க நினைக்கும் இருபதாம் நூற்றுண்டுக் கவிகளில் ஒருவர் முடியரசன். ‘புதருள் கனி’யில் விதவை மறுமணத்தைப் பற்றி இங்கிதமாகப் பிரஸ்தாபிக்கிருர். ‘புதுமைப் பெண்’ணில் கட்டாயக் கல்யாணத்தை வெறுக்கிருர். ‘தொழிலாளி’ ‘விறகுவெட்டி’ ‘குதிரை நினைத்தால்’......முதலிய பாட்டுக்களில் முதலாளித்துவ ஒழிப்பை ஆதரிக்கிருர். இயற்கையை வருணிக்கும் கவிதைகள் ‘அழகின் சிரிப்பு’ ‘ஆறு’ ‘கடல்’ முதலியவை. உயரிய கவிதை மணம் இவற்றில் வீசுகிறது. கற்பனைகள் ஊற்றுப் பெருக்குப்போல் வருகின்றன.”

“ திருச்சி வானெலி நிலையம் ”

“...பாடல்கள் விறுவிறுப்பாகச் செல்கின்றன. நல்ல உதாரணங்கள் கையாளப் பெறுகின்றன. பயில்வோர்க்கு எளிமையதாய்ப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. ஆசிரியர்தம் உவமைகள் போற்றற்குரியன. இன்றைய சமுதாயத்தில் தொழிலாளர் படும் அவதிகள் சிலவற்றைச் சித்திரித்திருக்கிருர். மறைந்த திரு. வி. க. அவர்களைப் பற்றிப் பாடும் பாடல் உளமுருக்கும் பாடலாகும்-பாடல்கள் சில பயில்வார் உள்ளத்தைத் தொடுவனவாக அமைந்துள்ளன.

“ சுதேசமித்திரன் ”

......‘பாட்டுப்பாட்டு’ என்று பலரும் பாடும் இந்த நாட்களில், பாங்கான பாடல்களைப் படிப்பது பரமானந்தமாகும். அதிலும் பழமையைத் தழுவியும் புதுமையைப் புகட்டியும் இனிய எளிய நடையில் இயற்றப் பெறும் பாக்கள் எத்துணைப் பேரின்பம் பயக்கு மென்றும் இங்கு எடுத்துக்கூற வேண்டியதில்லை. அத்துணைச்சிறந்த பாடல்கள்தாம் ‘முடியரசன் கவிதைகள்’ என்று முக்காலுந் துணிந்து கூறலாம்..........

“ ஈழகேசரி ”

''..........முடியரசன் கவிதைகளைப் பற்றிச் சுருக்க மாகச் சொல்லவேண்டுமென்றால் கருத்துப் பொலிவு, எளிய சொற்கள், இனிய ஓட்டம், தமிழ் வளம், சொற் பொருள் நயம் இவை கலந்து மொழியுணர்ச்சியைத் தம் அடிப்படையாகக்கொண்டு வாழ்க்கையுடன் ஒட்டி உற வாடும் அனுபவங்களின் படப்பிடிப்பாக, அவலச்சுவை யிலே பிறந்து ஆத்திரத்தை மூட்டுவனவாக, சிரிக்க வைத்து இடித்துக் கூறுவனவாக அவைகள் விளங்கு கின்றன.........

'' தென்றல் ''

......செந்தமிழ்ச் சொற்செறிவும் இலக்கண அமைதி யும் இத்தொகுப்பில் உள்ள பாடல்களில் உள்ளன. ஆசிரி யருடைய பரந்த உலகியலறிவு, தமிழார்வம், உவமைச் சிறப்பு முதலியன போற்றத்தக்கவை. கவிஞரின் கற்பனைத் திறனும், பொருளாதாரக் கொள்கையும் இவற்றால் புலனா கின்றன. கருத்துக்கள் காலப் போக்குக்கு ஏற்றவையாக உள்ளன.........

'' வாரச் செய்தி ''

கவிதைப் பெண்

உணவில்லை உடையில்லை என்கின்ற
ஓயாத கவலையிலே; அந்நாளில்
மணல்நின்று கடல்கண்டேன் வானத்து
மதிகண்டேன் மலர்கண்டேன் வயல்கண்டேன்
தணல்கூரும் கதிர்கண்டேன் அங்கெல்லாம்
தணியாத காதலுடன் கவிதைஎனும்
அணங்கிருந்து புன்னகைத்துக் கடைவிழியால்
அருகழைப்பாள் பேசாமல் நானிருப்பேன் க

இதழ்விரித்துத் தென்றலெனப் பாடிடுவாள்;
எழில்மயிலாய்த் தோகைவிரித் தாடிடுவாள்;
விதவிதமாய் நிறங்கொண்ட துகிலுடுத்து
விளையாடிச் செவ்வானில் காட்சிதரப்
புதுமாலைப் பொழுதாகி நின்றிருப்பாள்;
பூமணத்தை வீசிடுவாள்; மயங்கிருளில்
மதிமுகத்தைக் காட்டிடுவாள்: மயங்கியெனை
வந்தணைப்பாள் இன்பத்தைக் கண்டுணர்ந்தேன் உ

உயிராகி உணர்வாகி என்னகத்தே
ஊடாடிச் சொல்லரிய மகிழ்வளித்துச்
செயிரேதும் இல்லாத காதலியாய்ச்
சேர்ந்துறைந்தாள்; சின்னாளில் பொற்றாலிக்
கயிறதுவால் பெண்ணொருத்தி மனையானாள்
இல்லறத்துக் கடன்பலவும் முறைசெய்து
வயிறுநிறை செயலொன்றே தலையென்று
வாழ்ந்தேன்நான் சுவையேதுங் காணவில்லை ௩

மனம்சலித்துக் கடற்கரையில் நிற்கையிலே
மனங்கவர்ந்த கவிதைப்பெண் வந்துற்றாள்;
எனைமயக்கி ஏகிவிட்ட எழிலணங்கே!
என்துயரம் அறியாயோ? மற்றொருத்தி
துணைமணந்தேன் எனநினைந்தோ சென்றாய்நீ?
தவிக்கின்றேன் உனைக்காண அருகினில்வா!
எனைமறத்தல் சரியாமோ? என்றேன்நான்
என்அன்பா! அதுவன்று சொல்வேன்கேள்! ௪

உன்மனைவி பணிவிடையில், உனக்கவள்தான்
உவந்தளிக்கும் இன்பமதில், மதலைதரும்
இன்னமுத மழலைதனில், குளிர்விழியில்,
இற்கிழத்தி புலந்திருக்கும் விழிக்கடையில்
என்னையினிக் காண்பரிது; குடல்வளர்க்க
இரந்துண்போன் பொற்கரத்தில், உழைப்பிருக்கும்
வன்புயத்தில், விதவையர்தம் கண்ணீரில்
வாழ்கின்றேன் வாஅங்கே எனமறைந்தாள். ௫

ஏது வாழ்வு?

துன்புற்றுப் பசிப்பிணியாற் கிடைத்த சோற்றைத்
துடிதுடித்து விழுங்குகிறான் அந்தச் சோற்றில்
மென்புழுவோ பிறபொருளோ கிடப்ப தோரான்
மேதினியில் இயற்கைஎழில் காணு கில்லான்
கன்னெறியிற் கோலூன்றி நடக்கும் போழ்து
காலிடறி வீழ்கின்றான் பெற்ற கண்கள்
நன்னிலையில் இல்லாத தாலே இந்த
ஞானிலத்திற் பிச்சையலால் ஏது வாழ்வு? க

காலொன்றும் கையொன்றும் அற்றான், மானம்
கந்தல்மிகு துணிகொண்டு காப்பான், மூங்கிற்
கோலொன்றின் துணைகொண்டு நகர்வான், பற்றுக்
கோடொன்றும் வாழ்வதற்கிங் கில்லான்; அன்னான்
மேலொன்றும் பெருநோயின் கொடுமை தாங்கி
வெளியிடத்தே வாழ்கின்றான்; அந்த வாழ்வு
மேலென்று காக்கஉயிர் விழைந்தால் வாழ
விழைந்தவற்குப் பிச்சையலால் ஏது வாழ்வு? உ

உறுதுணையாய் வேறெவரும் இல்லான், உண்ண
ஒருவழியும் அறியாதான், எழுத்தும் எண்ணும்
பெறுவகையும் காணாதான், கோவில் வாயில்
பெரியவர்கள் சிதறவிடும் தெங்கின் காயை
மறுசிறுவர் பொறுக்குதற்கு மனமில் லாமல்
மல்லுக்கு நிற்பான்,அவ் வாயில் ஒன்றே
உறுமனையாய் வாழ்சிறுவன் பிச்சை யின்றி
உயிர்வாழ எண்ணினவற் கேது வாழ்வு? ௫

மாதவி

❁

ஆரிய மாக்கள் அவர்நிலம் விட்டுச்
சீரிய உயர்தனிச் செம்மொழி வழங்கும்
தமிழகம் புகுந்து தறுகண் அருள்நிறை
தமிழர்க் கெல்லாம் தகுநிறை கற்பினைச்
சொற்றனர் எனச்சில கற்றோர் செப்பினர்;
நற்றகு மரபினர் கற்பறி யாரோ?
நன்றோ இதுவென நானயர்ந் திருந்தேன்;
துன்றிய அரசினைத் துறந்திடு தூயோன்
இளங்கோ என்முன் தோன்றி "மனத்தைத்
துளங்க விட்டாய் துயருனக் கேனோ?"
என்றனர்; என்துயர் இதுவெனச் சொன்னேன்;
"மதியிலி கேட்பாய்! மாதவி வாழ்வு
புதுவ தன்றே புகல்வதை யறியாய்!
ஆட்டம் பயின்றாள், அரசனும் விரும்பும்
கோட்டமில் குணத்தாள், கோவலன் றன்மேல்
நாட்டங் கொண்டாள், நல்லற மென்னும்
இல்லறம் பூண்டாள், எழில்மணி மேகலைப்
பேறும் பெற்றாள்இப் பெரிய வாழ்வு

மாறுமோர் நாளென மனத்திலும் நினையாள்
ஆயினும் அந்தோ அரசன் பிழையால்
ஆயினன் பிணமென அறைந்தனர் அறிந்தோர்;
தீதிலாக் கோவலன் தீர்ந்தனன் என்ற
தீமொழி கேட்டுத் திகைத்தனள், பதைத்தனள்,
போம்வழி யாதெனப் புலம்பினள், அன்புடைக்
கொழுநன் மாண்டான் குவலய வாழ்வு
தழுவுதல் வேண்டாள், தன்பொருள் யாவும்
அறத்திற் காக்கி அறவணர்ச் சார்ந்து
புறச்செல வொழிந்து புகுந்தனள் பள்ளி,
இன்பந் துறந்தாள், இசை,நடந் துறந்தாள்,
என்பும் அன்பால் இளகிடப் பெற்றாள்,
அதனுடன் அமையா தருள்மணி மேகலை
பித்துல கறுத்துப் பெருநிலை பெறவே
துறவு பூணத் தூய்மை யாக்கினள்,
மறமனத் தாயின் மாற்றம் வெறுத்தாள்
இளையள் அன்னை என்னுயிர் மாதவி
அனையள் பிறந்த அருமை நாட்டில்
மானமே மதிக்கும் மாந்தர் வாழ்ந்தனர்
இங்கோ வந்தவர் இசைத்தனர் கற்பை?
ஆரிய இலக்கியம் அரிவையர் பண்பைச்
சீரிய முறையிற் செப்பிய துண்டோ?
இழிவாம் இழிவாம்" என்றவர் மறைந்தார்
நன்றவர் மொழியே வாழிய கற்பே.

எந்நாளோ?

மனையாளை இல்லிருத்தி மாலை ஓர்நாள்
மனஅமைதி பெறஎண்ணிச் சென்றேன்; நல்ல
'சினிமா' என் றுரைத்தார்கள்; அதனால் நானும்
சிறிதெண்ணி உட்புகுந்தேன்; தொடங்கி னார்கள்;
மனநிலையை முகக்குறிப்பால் உணர்த்தும் அந்த
மங்கையைப்போல் நடிப்புலகில் கண்ட தில்லை!
அனநடையும் அவள்குரலும் படப்பி டிப்பும்
அத்தனையும் புகழ்ந்தார்கள் ஆங்கி ருந்தோர் ௧

கலையுண்டு நடிப்புண்டு நடன முண்டு
கண்கவரும் அழகுண்டு; நெஞ்சை அள்ளும்
நிலையில்லை பேச்சொன்றும் புரிய வில்லை
நினைப்பெல்லாம் எங்கெங்கோ சென்ற தங்குச்
சிலைஎன்ன இருந்தஎனை மணியின் ஓசை
செவிபுகுந்து கிளப்பிற்று வீடு சென்றேன்;
'தலைவலி' என் றுரைத்தேன்நான்; 'என்னை விட்டுத்
தனியாகச் சென்றீரே வேண்டும்' என்றாள் ௨

" இல்லையடி! புரியாத மொழிப்ப டத்தை
இனிதெனநான் பார்த்ததனல் வந்த நோவு!
நல்லஇயல் தமிழ்மொழியின் நிலையை எண்ணின்
நைந்துருகிப் போகுதடி எனது நெஞ்சம்;
சொல்லரிய தாய்மொழியைப் பிழைகள் நீக்கிச்
சொல்லறியா எழுதறியாத் தமிழர் நாட்டில்
புல்லறிவால் பிறமொழியர் படத்தை ஏனே
புகுத்துகிறார்? என்னென்பேன் அவர்தம் போக்கை ரு

படம்பிடிக்கும் கூட்டத்தார் தகிடு தத்தம்
பண்ணுகிறார்; அறிவிருக்க அன்னார் மூளை
இடங்கொடுக்கும் நாளென்றோ? கலையும் வாழ்வும்
இணைந்திருக்கும் படங்காணும் நாள்தான் என்றோ?
மடமையினைத் தொலையாரோ?" என்றேன் 'பேச்சு
மடைதிறந்து விட்டீரோ? உறங்கும் நேரம்
கடமையினைச் செய்திடுவீர்!' என்றாள் தூக்கம்
கண்கவ்வ அவளென்னைக் கவ்விக் கொண்டாள் சு

மொழியுணர்ச்சி

இலைபொறுக்கும் நாயுடன்தன் திறமை காட்டி
எச்சிலுண்ணும் மனிதனெனும் உருவங் கண்டும்,
குலைநடுங்கப் பெண்ணினத்தை அடிமை யாக்கும்
கொடுமையினைக் கண்மூடிப் பழக்கந் தன்னை
நிலைநிறுத்தப் பாடுபடும் நிலைமை கண்டும்,
நேர்மைபகுத் துணரறிவு கல்வி இல்லா
நிலையிருக்கக் கண்டிருந்தும் உணர்ச்சி காணா
நெஞ்சத்தார் மிக்குவரும் நாளில் இங்கு ௧

மொழியுணர்ச்சி பாடுகென்றீர்! உணர்ச்சி கூர்ந்து
மொழியுங்கால் பிழைபொறுத்துச் சிந்தித் தாய்ந்தால்
பழியுணர்ச்சி தோன்றாது; வருவோன் செல்வோன்
பழிக்கின்றான் நம்மொழியைச் செவிம டுத்தும்
எழுமுணர்ச்சி கண்டோமா? வடக்கு வேந்தன்
இழித்துரைத்தான் தமிழரசை எனுஞ்சொற் கேட்டு
முழுமூச்சாய் எதிர்த்தானே அவன்கு லத்து
முளைத்துவரும் காளைகள்நாம் வெட்கம் வெட்கம்

ஆங்கிலமோ பிறமொழியோ பயின்று விட்டால்
அன்னைமொழி பேசுதற்கு நாணு கின்ற
தீங்குடைய மனப்போக்கர் வாழும் நாட்டில்
தென்படுமோ மொழியுணர்ச்சி? ஆட்சி மன்றில்
பாங்குடன்வீற் றிருக்குமொழி தமிழே என்று
பகர்நாளில் மொழியுணர்ச்சி தானே தோன்றும்;
ஈங்கதற்கா என்செய்யப் போகின் றீர்நீர்?
இளைஞரினி விழித்தெழுந்தால் விடிவு தோன்றும் ௩

ஆந்திரமும் கன்னடமும் சென்று வந்தேன்
அங்கெல்லாம் மொழியுணர்ச்சி விளங்கக் கண்டேன்;
மாந்தரெனத் திரிகின்றோம் உணர்ச்சி யற்று;
வந்தவர்க்கும் போனவர்க்கும் பல்லைக் காட்டிச்
சாந்துணையும் காக்கைபிடித் தலைந்து சென்று
சாப்பாடே குறிக்கோளாய் மொழியைத் தாழ்த்தி
வாழ்ந்திருக்க நினைக்கின்றோம் படையெ டுத்து
வந்தமொழி வாழவழி செய்து தந்தோம் ௪

பிறமொழியை வெறுக்கின்றேன் என்று சொல்லிப்
பிழையாகக் கருதாதீர்! தமிழை யிங்கு
மறுவறநன் குணர்ந்ததற்பின் பயில்க என்பேன்;
மனைவியைமற் றொருவன்பால் அடகு வைத்துத்
துறவறமேற் கொளலாமோ? தாய்த வித்துத்
துடித்திருக்க அறஞ்செய்ய முனைதல் நன்றோ?
கறவையிடம் பால்கறந்து கன்றுக் கின்றிக்
கதறிவிழக் கடவுளென்று சிந்தல் நன்றோ? ௫

மறுமலர்ச்சி எனும்பேரால் தமிழின் பண்பை
மாய்க்கின்றோம்; மொழியிருக்கப் 'பாஷை' என்போம்;
பெறுமகிழ்ச்சி 'சந்தோஷம்' ஆகும்; வேட்டி
'வேஷ்டி' எனப் பெயர்மாறும்; பதற்றம் என்னும்
மறுமொழிபோல் பதஷ்டமெனக் குதிப்போம்; தண்ணீர்
ஜலமாகும்; மறைக்காடு 'வேதா ரண்யப்'
பிறமொழியாய் மாறிவிடும்; மொழியு ணர்ச்சி
பிழைத்திருக்க இடமுண்டோ? புதைத்து விட்டோம் ௬

வணக்கமெனச் சொல்பவரைக் கட்சி சார்த்தி
வாட்டுகிறோம்; "தாய்மொழியைப்புதைத்துவிட்டுப்
பிணக்கல்லில் வரவேற்பு நல்கல் வேண்டேன்
பிறமொழியின் அடிமைகளே" என்று சொன்ன
குணக்குன்றாம் நம்காந்தி எந்தக் கட்சி?
குறிக்கோளாய் வங்கமொழி வளர்ப்பான் வேண்டிப்
பிணக்கின்றிப் பலநூல்கள் தந்த தாகூர்
பேணினரே மொழியுணர்ச்சி எந்தக் கட்சி? ௭

தமிழ்மொழியை உயர்தனிச்செம் மொழியாம் என்று
தகுமுறையில் ஆராய்ந்து முடிவு சொன்ன
தமிழ்மகனார் பரிதிமாற் கலைஞன் என்று
தமிழ்மொழியிற் பெயர்கொண்டார் எந்தக் கட்சி?
"அமுதமெனத் தாய்மொழியைப் போற்றும் நாடு
வீழ்ந்ததில்லை, அதைத்தூற்றி வாழ்ந்த நாடும்
தமதறிவிற் கண்டதில்லை" என்று ரைத்த
தமிழாசான் முத்துசிவன் எந்தக் கட்சி? ௮

ம்ணவினையில் தமிழுண்டா? பயின்றார் தம்முள்
வாய்ப்பேச்சில் தமிழுண்டா? மாண்ட பின்னர்
பிணவினையில் தமிழுண்டா? ஆவணத்தில்
பிழையோடு தமிழுண்டு; கோவில் சென்றால்
கணகணவென் றொலியுண்டு; தமிழைக் கேட்கக்
கடவுளரும் கூசிடுவார்; அந்தோ! அந்தோ!
அணுவளவும் மொழியுணர்ச்சி இல்லா நாட்டில்
ஆத்திகரே இறையுணர்ச்சி வளர்வ தெங்கே? ௯

உடுக்கின்றார் உண்கின்றார் உயர்வுங் கொள்வார்
ஒப்பற்ற தமிழ்மொழியால்; நன்றி இன்றிக்
கெடுக்கின்றார் அதன்வளர்ச்சி நேராய்ச் சில்லோர்;
கேண்மைகொண்டு வளர்த்திடுவோம் என்று சில்லோர்
கொடுக்கின்றார் நஞ்சுதனைக் கூசா திந்தக்
கொடுமைகளை நீக்கிடவே ஆவி தானும்
விடுக்கின்றோம் தாய்மொழிக்கே என்று சொல்லி
வீறுற்று நிமிர்ந்தெழுவீர் தமிழ்நாட் டீரே! ௰

தமிழ்காக்கப் போர்செய்ய உணர்வு வேண்டும்
தமிழ்கொன்று வாழ்கின்ற கயமை வேண்டாம்
தமிழ்காக்கப் போர்செய்யப் புலிகள் வேண்டும்
தடுமாறி ஓடிவிடும் எலிகள் வேண்டாம்
தமிழ்காக்கப் போர்செய்யச் சிங்கம் வேண்டும்
தாளமிடும் ஓலமிடும் நரிகள் வேண்டாம்
தமிழ்காக்கப் போர்செய்ய மானம் வேண்டும்
தாலமுத்து நடராசன் துணிவு வேண்டும் ௰௧

பட்டண வாழ்வு

பட்டணத்தைப் பார்ப்பதற்கு நீண்ட நாளாய்ப்
படிந்திருந்த ஆர்வந்தான் தூண்ட ஓர்நாள்
துட்டெடுத்துப் புகைவண்டி ஏறிச் சென்றேன்
சொல்லரிய காட்சிஎலாம் கண்டேன் கண்டேன்;
விட்டெரிக்கும் விளக்குண்டு, 'விர்ரெ'ன் றோடும்
விசைவண்டி பலவுண்டு, கப்ப லோடு
கட்டுமரம் மிதந்தாடும் கடலும் உண்டு,
கரடிபுலி காட்டுகிற நிலையம் உண்டு, க

மக்களுக்குச் சட்டத்தால் அறம்வ ழங்கும்
மாமன்றம் உண்டு,கடற் கரையின் ஓரம்
எக்களித்துத் திரிகின்ற பெண்கள் பள்ளி
எழில்காட்டி நிற்பதுண்டு, உயர்நூல் சேர்ந்த
தக்கஒரு நூல்நிலைய இருப்பும் உண்டு,
தனலால்கள் குழுவுண்டு, எழில்சேர் மாதர்
தொக்கிருக்கும் மயிலாப்பூர் அல்லிக் கேணி
தொடர்ந்திருக்கும் தியாகநகர் அதுவுங் கண்டேன்

இன்னும்பல் காட்சிகளைக் கண்ட பின்னும்
இன்பத்தைக் காணவில்லை, எனது நெஞ்சு
துன்புற்றுத் துன்புற்றுத் துடிக்கு தந்தோ
தொழிலாளர் நிலைகண்டு; மூச்சு வாங்க
இன்னலுற்றுச் சுமைவண்டி 'ரிக்ஷா' வண்டி
இழுக்கின்ற விலங்குநிலை மாந்தர் கண்டேன்,
துன்னுமழை வெய்யிலிலும் வழியின் ஓரம்
துணையோடு வாழ்கின்ற மக்கள் கண்டேன் ௩

கடலுக்குள் வலைவீசும் மக்கள் கூட்டம்
கரையோரம் வாழ்கின்றார்; காற்ற டித்தால்
தடதடவென் றோடிவிடும் அவர்கள் வீடு;
தவறாமல் தெருத்தோறும் கோவி லுண்டு;
மடமையொடு சாதிபல உண்டு; பிச்சை
வாழ்வினரும் மிகவுண்டு; கண்டி வற்றைத்
திடமிக்க என்னுள்ளம் நொந்து சிற்றூர்
திரும்பிவந்தேன்; சிறுமைஎலாம் அழிவ தென்றோ? ௪

பட்டிக்காட்டான்

உழைப்பே என்னுயிர் களைப்பே யின்றி
உழுவேன், நடுவேன், உறுகளை எடுப்பேன்,
கண்ணெனக் காத்துக் கதிர்முற் றியபின்
அறுப்பேன், சுமப்பேன், ஆண்டை வீட்டில்
நிறைப்பேன், மகிழ்வேன், நிலத்தவர் மகிழ்வார்
இல்லம் செல்வேன் என்மனை யாட்டி
எலும்புடன் தோலாய் இருக்கும் பிள்ளையை
அடித்திடல் கண்டதும் அடித்ததேன்? என்பேன்
"சோறு சோறெனச் சொல்லி அழுதால்
சோற்றுக் கெங்கே போவது? சொல்வீர்"
என்பாள் வல்லிடி இதயம் பாயும்;
களஞ்சியம் நிறைத்தோம் கஞ்சி இல்லை
காலம் வருமெனக் கலங்கி இருந்தேன்;
இவ்வகை வாழ்நாள் இயங்க ஓர்நாள்
நோயுற் றுடலம் நொந்தேன் பின்னர்த்
தொடர்ந்தது நோய்தான் தொல்லைகள் உற்றேன்
உள்ளூர் மருத்துவர் உரைத்த மருந்துகள்
உண்டேன் பயனில்லை; ஒருவர் வந்தார்

'நகரம் சென்ருல் நன்மை பெறலாம்'
என்றனர் என்பால் இருப்பே இல்லை
உழன்றேன் உழன்றேன் உற்ருர் ஒருவர்
பார்க்க வந்தார் "பகவான் காப்பார்
திருப்பதி சென்று தீர்த்தம் ஆடி
முடிஎடுப் பேனென முடிவுசெய் தால்நோய்
விலகும்" என்று விளம்பினர்; கையில்
இல்லை யாயினும் என்னுயிர் வேட்கையால்
வேண்டிக் கொண்டேன் விரைந்தன சின்னுள்;
ஓய்ந்தது நோயும் உழைத்துழைத் தில்லாள்
ஊட்ட ஊட்ட உடலுரம் பெற்றேன்;
உற்ருர் சொன்ன உரைதவ ருமல்
காலைகள் காட்டிக் கடன்பணம் பெற்றுத்
திருப்பதி சென்றேன் திருவருள் பெறவே;
அருச்சனை செய்யவும் முடிஎடுப் பதற்கும்
இரண்டு சீட்டுகள் ஈந்தனர் அவற்றை
அன்பாய்ப் பணிவாய் அருச்சகர்க் களித்தேன்
இரண்டில் ஒன்றை என்கையிற் கொடுத்து
"முடிஎடுக்க அங்கே முதலிற் செல்வாய்"
என்ருேர் நாவிதர் இருக்கும் இடத்தைச்
சுட்டிக் காட்டச் சுருக்கெனச் சொன்னேன்
நாவிதர் எடுக்கவா நானிங்கு வந்தேன்?
உள்ளூர் நாவிதர் உண்டு பலபேர்
அவரை ஒதுக்கி ஆண்டவன் தனக்கே
வைத்துளேன் முடியை வம்புசெய் யாமல்
நீரே எடுத்தருள் புரிவதே நேர்மை
என்றேன் அருச்சகர் எரிந்து விழுந்தார்

“அற்பனே இவ்விடம் அருச்சனே மட்டும்
நடத்துவோம் நடந்திடு அங்கே” என்ருர்
அருச்சனே மட்டும் ஆண்டவர் ஏற்பார்
முடிநீர் எடுத்தால் முகம்சுளிப் பாரோ?
என்றேன் அங்கே இருந்த பட்டை
நாமம் போட்டவர் “நாயே பேயே”
என்றெலாம் பேசி இடித்தார் அடித்தார்
ஐயா என்னே அடிக்க வேண்டாம்
உயர்ந்த சாதியை உவப்பார் கடவுள்
நாவிதன் தாழ்ந்தவன் நயவார் அவனே
என்றதால் இவரை என்முடி எடுக்க
வேண்டினேன் தவருே விளம்புவீர்? என்றேன்
“பட்டிக் காட்டான் பட்டிக் காட்டான்”
என்றெனே இகழ்ந்தார் அங்கிருந் தோரே

மனத்தூய்மை

நினைக்கின்ற உளத்தாலும் அவ்வெண் ணத்தால்
நிகழ்கின்ற சொல்லாலும் செயலி னாலும்
அனைத்தாலும் மாசின்றி இருத்தல் ஒன்றே
அறமாகும்; அழகுதரும் தூய்மை யாகும்;
தினைத்தேனும் தூய்மையின்றிச் செய்யும் சேவை,
திருக்கோவில் பலஎழுப்பல் வீணே யாகும்;
மனத்துக்கண் மாசின்மை அறமென் றோதும்
மறைமொழியை வள்ளுவனை மறத்தல் வேண்டாம் க

துப்பாக்கி கொலைக்கருவி அகழி கோட்டை
துணைநின்று காக்கின்ற பொருள்கள் ஆகா
தப்பாக்கிப் பகைசெய்யும்; மனத்தின் தூய்மை
தற்காப்புப் படையாகும் அன்பு சேர்க்கும்;
எப்பார்க்கும் நல்லவனும் பெரியோன் காந்தி
இக்கருத்தை எடுத்துரைத்துச் செயலிற் காட்டிச்
செப்பரிய புகழ்காத்து மக்கள் எல்லாம்
செம்மைநெறி செல்லவழி காட்டி நின்றான் உ

அழுக்காறு வெகுளியவா தீய சொற்கள்
அழித்தொழித்துக் கனிவுடைய அன்பி னின்றும்
வழுக்காது செல்கின்ற நெஞ்சம் கொண்டோர்
வாழ்கின்ற நாட்டினையே அறிவு மிக்கோர்
இழுக்கில்லா நாகரிக நாடாம் என்பர்;
இந்நாட்டைப் பிறநாட்டார் புகழ்தல் எல்லாம்
ஒழுக்கத்தால் உயர்காந்தி தூய வாழ்க்கை
உண்மையினால் அன்றோநீர் உணர்தல் வேண்டும் ரு

என்றென்றும் கெடுவதிலை தூய்மை யுள்ளோன்
இறந்தாலும் புகழொன்று நிலைத்து நிற்கும்;
அன்றிருந்த தமிழருளம் தூய்மை மேவி
அன்பொழுக்கம் அமைந்திருந்த ஒன்று லன்றோ
இன்றுபல துறைகளிலும் அடிமை யாகி
இருந்தாலும் தமிழகத்தின் சீர்த்தி மட்டும்
நின்றிருக்கக் காண்கின்றோம்; ஆத லால்நாம்
நிலைபெற்ற தூய்மைபெற்று வாழ்தல் வேண்டும் சு

உள்ளம்

இல்லாத பொல்லாத செயல்கள் கூறி
இதற்கென்றே வாழ்கின்ற உள்ளம் உண்டு;
நல்லவரைக் கெடுத்தொழிக்கும் அன்பைத் தீய்க்கும்
நாயகற்கும் மனைவிக்கும் பகையை ஆக்கும்
கொல்லவரும் பாம்பென்னக் கொடுமை செய்யும்
குடும்பத்தில் உடன்பிறப்பில் பிளவுண் டாக்கும்
சொல்லரிய போர்மூட்டும் தீமை செய்யத்
துணிவுதரும் அவ்வுள்ளம் கூனல் உள்ளம் ௧

முடிச்சுள்ளம் எனும்பேரே இதற்குச் சாலும்;
முதலிலொரு நண்பரிடம் குறைகள் சொல்லும்
அடுத்தக்கணம் ஓடோடி மற்றோர் தம்மை
அடுத்திருந்து முதலவரைத் தாழ்த்திக் கூறும்
படித்தவரைப் பழித்துரைக்கும் கட்சி பேசிப்
பாழ்படுத்த முனைந்துநிற்கும் இந்த ஒன்றே
தடித்திருக்கும் கூனுள்ளம் வாழும் மட்டும்
தரணியிலோர் அமைதியிலை பகையே மூளும் ௨

அமைச்சர்உறுப் பினர்முதலாம் பதவிக் காக
அலைபவரைக் காண்கின்றோம், நகரின் ஆட்சி
அமைக்கின்ற உறுப்பினராய் வெற்றி பெற்றால்
அருச்சனைகள் எத்தனையோ செய்வர்; ஆட்சி
சுமக்கின்ற பொறுப்பிருந்தால் போதும் என்று
சூழ்ச்சிகளை வகைவகையாய் இழைப்பர் அந்தோ!
இமைப்பொழுதும் சுகம்காணா ஆசை யுள்ளம்
இளிவந்த செயல்நாணாப் பதவி உள்ளம் ௩

வீட்டுரிமை சொத்துரிமை பிரிக்கும் போழ்து
வியனாக ஒன்றிருந்தால் பொறுத்தி ருக்க
மாட்டார்கள் உடன்பிறப்பென் றெண்ணார் ஓடி
வழக்குரைக்கும் அறமன்றம் ஏறி அங்குக்
காட்டிடுவர் தம்திறமை, எஞ்சி யுள்ள
கைப்பொருளை மன்றாடி காலில் வைத்துப்
போட்டழுவர் பயனொன்றும் காணா கில்லார்
பொறுமையுளம் இவருள்ளம் பொக்கை யுள்ளம் ௪

வளர்க் கெடும்!

குறுநடை நடந்து கூடி ஒன்றாய்க்
கோழியின் குஞ்சுகள் குலவி யிருந்தன;
எச்சில் இலைகள் இன்னும் பற்பல
மிச்சில் எல்லாம் மிதந்து கிடக்கும்
குப்பைக் கோட்டில் கூர்உகிர் விரலால்
கிளறிக் கிளறிக் கிடைத்ததைக் கோழி
குஞ்சுகட் களிக்கக் கொக்கரித் ததுவே;
பறந்து வந்தன பச்சிளங் குஞ்சுகள்,
மொய்த்திடும் அவற்றுள் முந்தித் திறக்கும்
மென்சிறு வாயுள் வன்பெரு மூக்கால்
கொஞ்சிக் கொஞ்சிக் கொடுத்தது கண்டேன்;
அடடா அடடா! அன்னையின் அன்புக்
கேதடா உலகில் ஈடும் எடுப்பும்?
அஃறிணைப் பிறப்பும் அன்னையின் அன்பால்
பின்னிக் கிடக்கும் பெருநிலை உணர்ந்தேன்;
அவைகள் யாவும் அஞ்சிட ஓர்குரல்
வானிற் கேட்டது; வட்ட மிட்ட
பருந்து வந்து பாய்ந்தது; கோழி

தன்முழு வலியால் தாக்கி விரட்டும்
தகவு கண்டு தாய்மைப் பண்பை
மேலும் வியந்தேன், சின்னாட் சென்றன ;
குஞ்சுகள் பெரிய கோழிகள் ஆயின ;
குப்பையை அன்னைக் கோழி கிளற
இரைபெறும் நோக்கால் இளைய கோழிகள்
ஓடி வந்தன ; உடனே இரைதனைக்
கொடுக்க மறுத்துக் கொத்தி விரட்டிய(து) ;
ஒற்றுமை காணேன், உயர்ந்த அன்பைக்
காணேன், பகைமை கண்டேன் அந்தப்
பேதைக் கோழியின் பிழையினைக் கண்டதும்
உலகில் நடக்கும் ஒன்றனை யுணர்ந்தேன் ;
ஈயும் எறும்பும் இருந்திடப் பொறுஅள்
தன்மகன் நோயுறின் தான்மருந் துண்பாள்,
அன்பின் உச்சியில் அமர்ந்திருப் பாள்தாய்
பெரியோன் ஆன பின்னர்த் திருமணம்
நடத்தி மகிழ்வாள் நாட்கள் சென்றால்
அன்பை மறப்பாள் அருமை மகனென
எண்ணவும் செய்யாள் எழுப்புவள் பகையை
பூனையும் எலியும் போல நடப்பாள்
என்னே உலகம்! என்னே தாய்மை!
தாயும் கோழியும் தம்முள் ஒன்றென
வாழ்தல் நன்றோ? வாழின் இழிவே.

கம்பன் குரல்

❀

கனவோடு துயில்கவ்வக் கண்மூடி நானிருந்தேன்
புனலோடி வளஞ்சேர்க்கும் பொன்னித் திருநாட்டில்

வருவிருந்து பார்த்திருக்கும் வாழ்வுடையார் சேர்ந்துறையும்
திருவழுந்தூர் எனப்புகலும் சிற்றூர் தனையடைந்தேன்

கம்பன் இருக்குமிடம் காட்டிடுவீர்! எனவினவ
அம்பொன் மணிமாடம் ஆய்கின்ற கலைக்கூடம்

மிகவுடைய, பொருள்அள்ளி மேலோர்க்குத் தருகின்ற
தகவுடைய, வள்ளன்மைத் தனவணிகர் நாடேகின்

காணலாம் எனப்புகன்றூர் கண்டவர்கள்; வந்ததிங்கே
வீணதுவோ எனக்கலங்கி விரைந்தேன் மிகவிரைந்தேன்

நாட்டரசன் கோட்டை நகரடைந்தேன் கம்பன்
கூட்டை மறைத்திருக்கும் கோவிலினை அங்குகண்டேன்

வணங்கிமுகம் மேல்நிமிர்த்தேன் வானக் குடுமிதொடும்
மணங்கமழும் வெண்புகையின் மண்டலத்துள் ஒருருவம்

வந்துநின்று நின்விருப்பம் வாய்விட்டுக் கூறெனலும்
நொந்திருக்கும் என்மனத்துள் நுழைந்ததுகாண் பெருமகிழ்வு

ஐயாநீ வளர்கதையை அறிவிக்க வேண்டுமென்றேன்
பையாநான் வளர்கதையைப் பாவலர்கள் திரித்துவிட்ட

சாடு மிகவுண்டே என்னைஏன் சார்ந்துநின்றாய் ?
காடு முரடாகக் கட்டிவிட்டார் கவிவாணர்

உண்மைஎது பொய்மைஎது உணர்வதற்கோர் வழியில்லை
கண்மயங்கி நிற்கின்றேன் கதைகூறி அருளென்றேன்

முப்பொருளைச் செப்புகிற முதுமைப் பெருநூலாம்
முப்பாலை நன்கருந்தி, முச்சங்கக் கனிபிழிந்த

சாறருந்தி, காப்பியமாய்ச் சான்றோர்கள் சமைத்துவைத்த
சோறருந்தி, நோய்நொடியின் சோர்வகற்ற மாமுனிவர்

தேடிவைத்த இலக்கணமாம் சிறந்த மருந்துண்டு
ஓடி விளையாடி உயரணிகள் பலபூண்டு

நான்வளர்ந்தேன் ; இப்புவியோர் நாலுபேர் கூடிநின்று
தேன்வளர்ந்த தமிழ்மொழியைத் தெரியாத ஏழையிவன்

என்றுரைத்தார், என்நாவில் எழுதிவிட்டாள் காளிஎன்று
கொன்றுவிட்டார் என்னறிவை ; கூறுகிறேன் இன்னுங்கேள்

பொன்று வளஞ்சுரந்து பொன்னி புனலூட்டிக்
கன்றுவின் அருளேபோல் காத்தருள நான்வளர்ந்தேன்

எலைக்காத்த தாய்நாட்டை எழில்கொழிக்கும் புனலாற்றை
நினைக்காத நாளெல்லாம் நீரருந்தா நாளாகும்

போற்றற் குரிய பொன்னிக்கு அடிமைஎன்றேன்
மாற்றலர்கள் கூடிநின்று மாற்றிவிட்டார் என்கதையை

காசுக்குக் கூடும் கணிகைஎனும் பொன்னிக்குப்
பேசும் அடிமைஎன மாசுபடப் பேசிவிட்டார் !

பாராளும் வேந்தர் பலபேர் எனைவளர்த்தார்
ஊராளும் குறுமன்னர் ஊட்டி வளர்த்தோர்கள்

ஏராளம்; இருந்தாலும் இவ்வுலகைக் காப்பதற்கே
ஏர்ஆளும் வேளாளர் என்னை வளர்த்தவிதம்

ஓர்நாளும் நான்மறவேன் உப்பிட்ட என்தோழன்
காராளும் கையுடையான் காத்தான் **சடையப்பன்**

அன்பைக் குழைத்தெடுத்து ஆர அருத்திஉயிர்
என்பும் எனக்காக்கி இருந்தான் அவன்துணையால்

வறுமைத் துயரறியேன் வாட்டம் சிறிதுமிலேன்
அருமைக் கலையுணர்வு ஆன்று மிகக்களித்தேன்

களிப்புணர்வு பொங்கிஎழக் காவியம் ஒன்றுகண்டேன்
அளிக்கருணை காட்டியதால் அந்நன்றி மறக்காமல்

உள்ளம் மிகவிரும்பி ஒவ்வோர் இடங்களிலே
வள்ளல் சடையப்பன் வளர்பெயரைப் பொறித்திருந்தேன்

பொறித்திருந்த காவியத்தைப் பூவுலகோர் ஏற்பதற்கு
நெறித்துறையில் அலைமோதும் நீளரங்கத் தலத்துறையும்

முக்கோட்டு நாமத்தார் முன்வைத்தேன் அரங்கேற்றும்
சொற்கேட்டு மதவெறியால் சூழ்ச்சிபல செய்தார்கள்

இன்றென்றார் நாளைஎன்றார் இடுப்பொடிய வைத்தார்கள்
என்றென்றும் அவரிழைத்த இடுக்கண் மறப்பதில்லை

அவ்வளவில் விட்டாரா? ஆய்ந்துரைத்த என்கவியைச்
செவ்விய நன்முறையில் சேர்ந்துபலர் கற்றார்கள்

நன்மைக்கோ தீமைக்கோ நம்பும் படியாகப்
புன்மைக் கவிபலவும் புகுத்திவிட்டார் பெருத்துவிட்டேன்

அழுக்காறு கொண்டனரோ ஆசைமிகக் கொண்டனரோ?
இழுக்கான பலபாடல் இடைச்செருகி விட்டார்கள்

ஏடெழுதும் தேட்டாளர் எழுத்தாணி தவறியதால்
பாடங்கள் மிகப்பலவாய்ப் பல்கினவே படிப்பவர்கள்

உறும்பாடு கணக்கில்லை உரைஎழுதும் பேரறிஞர்
கரும்பான தமிழ்விடுத்துக் கற்றவித்தை காட்டிவிட்டார்

என்போரால் திருநாளென் றேறியவர் மேடைமிசை
என்பேரை ஒதுக்கிவிட்டு வான்மீகி ஏற்றத்தை

விளம்பினர் அவன்பேரை விளம்பரங்கள் செய்தார்கள்
களம்புகுதற் கென்பேரைக் காட்டுகிருர் அவ்வளவே

நயவஞ்சர் சூழ்நிலையில் நான்வளர வழியில்லை
பயனென்றும் காணமல் பதைபதைத்து நானிருந்தேன்

இந்நிலையில் என்நண்பர் எழுந்தார் உலகிற்கு
நன்னிலையில் என்கவியை நயமாக எடுத்துரைத்தார்

புயல்வண்ணத் தழகனையே புகழ்உயிராக் கொண்டுநின்ற
அயரதன்போல் என்கவியே தம்முயிராக் கொண்டிருந்தார்

நாடெல்லாம் என்பேரே நவின்றுவந்தார் அதன்பிறகே
கேடின்றி நான்வளர்ந்தேன் கேளென்ற தவ்வுருவம்

உண்புகழைப் பரப்பியஅவ் வுத்தமர்தான் யாரென்றேன்
தென்பொதியக் குற்றால டி.கே.சி நீயறிவாய்

இன்னுமொரு இளைஞருளார் எனைவளர்க்கும் கடம்பூண்டார்
பன்னும் புகழ்காரைப் பதியுடையார் மதியுடையார்

சொல்லேந்திச் சீதையுடன் சுரம்சென்ற முன்னவனை
வில்லேந்தி நின்று விழித்திமையாக் காத்ததுபோல்

விழிப்போடு காத்து வளர்க்கின்ற வீரரவர்
பழிப்பில்லாத் தொண்டுசெயும் பண்பார் கணேசனெனும்

நண்பரவர்; அங்கேயே நாடறிந்த மற்றொருவர்
நண்பருண்டு சுமந்திரன்போல் நல்லமைச்சர் எனேவளர்க்கும்

கருத்துடையார் நான்சொன்ன கவியுணர்வார் என்னுளத்தின்
கருத்தறிவார் உரைஎழுதிக் காக்கின்றார் அன்னவர்தாம்

முருகப்பர் அருகிருப்பர் முத்தமிழின் சுவைசொல்லி
உருகவைப்பர் இத்தகைய உத்தமரால் வளர்கின்றேன்

இன்னுமோர் உயிர்நண்பர் இங்குண்டு யாரென்று
சொன்னவுடன் திகைக்காதே உண்மையினைச் சொல்கின்றேன்

கண்மூடி வழக்கத்தைக் கடும்புயலே போலெதிர்த்து
மண்மூடச் செய்ய மனங்கொண்டார் திடங்கொண்டார்

கற்றறிந்த சொல்வல்லார் காஞ்சி புரத்துறைவார்
நற்செயல்கள் பலசெய்வார் நாடறியும் அவர்என்றன்

உயிர்த்தோழர் என்றந்த உருவம் புகன்றதும்நான்
அயிர்த்தேன்பின் அண்ணாத் துரையா எனக்கேட்டேன்

ஆமாம் அவரேதான்; அவர்வளர்த்த கதைசொல்வேன்;
ராமா எனச்சொல்வர் ராமன்பேர் தானறிவர்

காவிய நலனறியார் கவிதையின் சுவையறியார்
மேவிய கதையைஎங்கும் மேலாகப் பேசிடுவர்

கதைகாலட் சேபம்என்று காணும் இடமெல்லாம்
கதைகதைப்பர் பக்திஎன்பர் கம்பன்யார் எனஅறியார்

எனைமறந்தார் எனைமறைத்தார் இராமனையே வளர்த்தார்கள்
நினைவிழந்தார் இவ்வண்ணம் நின்னாட்டு மக்களெல்லாம்;

அறியாமை இருளகற்ற ஆர்த்தெழுந்த ஈவேராப்
பெரியார் எனைப்பற்றிப் பேசிவந்தார் அவர்படையில்

அப்போது தான்எழுந்தார் அண்ணுத் துரைநண்பர்
தப்பாக நடந்துவந்த தமிழகத்தார் விழித்துணர்ந்தார்

இப்போது தான்மக்கள் என்னை வளர்க்கின்றார்
தப்பேதும் உண்டோ? தமிழ்க்கவியின் சுவையென்றும்

கம்பன் கவிஎன்றும் காவியத்தின் பெருமைஎன்றும்
இம்பர் நலம்பயக்கும் எழில்ஓ வியம்என்றும்

பேசுகின்றார் பாடுகின்றார் பிறநாடர் போற்றும்வண்ணம்
தேசமெங்கும் என்புகழே செப்புகின்றார் பூரித்து

வளர்கின்றேன் ஈதென் வளர்கதையாம் போய்வருவேன்
தளர்கின்ற நிலையின்றித் தாய்மொழியைப் பேணிடுக

தீமை படியவிட்டால் தீயில்தான் வீழ்ந்திடுவேன்
ஊமை எனநீங்கள் உம்மென் றிருக்காதீர்!

கன்னித் தமிழ்வாழக் காவியச் சுவைவாழ
உன்னிப்பாய் இருந்திடுக ஊறுசெய்வார் பலருண்டே

என்றுரைத்துப் புகையோ டேகிவிட்ட தவ்வுருவம்
நின்றிருந்த நான்வணங்கி நிமிர்கையிலே கைநழுவிப்

பொத்தென்று வீழ்ந்து புரண்டதுகைப் புத்தகந்தான்
மெத்தென்ற படுக்கைமிசை விதிர்ப்புற்றுக் கண்விழித்தேன்

கம்பன் புகன்றகதை கவிபாட உதவுமென்று
நம்பிக் கவிபுனைந்தேன்நான்.

(வெண்கலிப்பா)

இறப்பே வா!

கனிந்தபழச் சுவைமொழியைக் கழறி நல்ல
களிப்பூட்டும் சிறுமகவு, தண்டெ டுத்துக்
குனிந்துநடை தளர்கின்ற மூத்தோர், வீரம்
கொண்டஇளங் காளையர்கள், உலக இன்பம்
முனிந்தவர்கள், பிணியுற்றோர், அரசர், ஏழை
முதலாக உள்ளோரைப் பரத்தை போல
மனமுவந்து மருவுகின்றாய் என்னு ரைக்கு
மறுப்புண்டோ இறப்பென்னும் எழில ணங்கே! ௧

உன்னைக்கண் டஞ்சுகின்றார் கோழை மாந்தர்;
உவக்கின்றேன் உனைத்தழுவ வருக மாதே!
பொன்னைப்போல் புழுவைப்போல் வருத்து நோய்போல்
பொல்லாத பாம்பினைப்போல் வந்தால் ஏலேன்
தன்னைப்போல் மாந்தரெலாம் எண்ணச் செய்யும்
தனிப்புரட்சி யுருவில்வரின் அணைத்துக் கொள்வேன்
மின்னைப்போல் வருபவளே இதழ்தா ராயோ?
மிடிபட்ட என்னினத்தை வெறுத்து விட்டேன் ௨

மக்கள் படும் இன்னல்கண் டஞ்சி நீக்க
மனம்வைத்துப் பாடுபடும் தொண்டர் தம்மை
மிக்குவரு காதலினல் அணைத்துக் கொள்ள
மிகக்கொடிய துப்பாக்கிக் குண்டாய் நஞ்சாய்
கொக்கரித்து வருகின்ருய் அதனைக் கண்டு
கொடியவள்நீ என்கின்ருர் புரட்சி என்னும்
மக்களைநீ பெற்றெடுக்க மருவு கின்ருய்
ஆதலினல் மதிக்கின்றேன் உன்னை நன்றே ௩.

கண்ணீர்

காதல் உலகில்

ஆவலற்க தைத்திங்கள் வருவேன் என்று
காதலிபால் இனிதுரைத்துத் தேற்றிச் சென்றான்
அவளதற்கு மனமொப்பி ஆற்றி நின்றாள் ;
அறுவடைகள் புரிந்துவளம் பொங்கும் தையை
உவகைத்தேன் பெருக்கெடுக்கத் தையல் கண்டாள் ;
உளங்கவர்ந்து பிரிந்தவன் றன் வரவு நோக்கிக்
குவளைக்கண் நனிசிவந்து துயிலும் இன்றிக்
குளமாயிற் றவன்வாரா திருந்த தாலே க

இடியிடித்து மின்வெட்டிக் குளிர்ந டுக்கி
இருகையால் உடல்பொத்தி ஒடுங்கும் வண்ணம்
கொடிபிடித்து மழைபெய்யப் பிரிந்த காதற்
கொழுநன் இனும் வந்திலனே என்று சோர்ந்து
துடிபிடித்த இடையுடையாள் துவளும் போது
துணைவனங்கு தோன்றியதும் புதையல் கண்ட
மிடிபிடித்தோன் உள்ளம்போல் துள்ளித் தாவும்
மிளிர்விழியில் மெருகிட்டுத் ததும்பும் கண்ணீர் உ

குழந்தை உலகில்

அன்னையிடம் தின்பண்டம் கேட்டுப் பிள்ளை
அடுத்தடுத்து நச்சரிக்க, அச்சம் காட்டி
உன்னையிதோ கட்டுகிறேன் என்று கையை
ஓங்கியொரு கயிறெடுக்க மிகச்சி வந்து
கன்னமதில் முத்துதிர்க்கும் அழகுக் கண்கள்;
கஞ்சிக்கும் வகையின்றித் தெருவில் சுற்றிச்
சின்னவர்கை யேந்துகையில் இல்லை என்று
சினந்துரைக்க நீர்சிந்தும் பசித்த கண்கள் ௩

குடும்பத்தில்

நோய்வந்து மிகவருத்த உடல்மெ லிந்து
நொந்துழலும் சிறுமகவு துயரம் கண்ட
தாய்வருந்தி மனமுடைந்து பெற்ற நெஞ்சு
தாளாமல் சிந்துகிறாள் கண்ணீர்; அந்தச்
சேய்நிலையும் தாய்நிலையும் காணும் தந்தை
செயலற்று வழியற்று வறுமை அம்பு
பாய்ந்திருக்கும் மனப்புண்ணின் செந்நீர் போலப்
பாவமவன் விழிசிந்தும் கண்ணீர் வெள்ளம் ௪

"திருமணமேன் செயத்துணிந்தேன்? பின்பு பிள்ளைச்
செல்வங்கள் பெற்றெடுக்கும் பிழையேன் செய்தேன்?
வறுமையுறும் மாந்தருக்கு வாழ்வும் உண்டோ?
வளர்செல்வம் பெற்றவர்க்கே வாழ்வாம்" என்று
பொருமிமனம் வெம்பிஉல கோர்செய் கேலி
பொறுக்கஉளம் ஆற்றாமல் விம்மு கின்றான்
குறுமனமும் இழிசெயலும் நிறைந்த பாரில்
கொட்டுகிறான் கண்ணீரை அந்தோ! அந்தோ! ௫

விதவை உலகில்

வெண்மதியில் தண்மையுண்டு; வீசுந் தென்றல்
விளைவிக்கும் நல்லின்பம்; அவளிடத்தும்
பெண்மையுண்டு, பருவஎழில் நிறைய உண்டு,
பேசுமொழி கிள்ளைஎன்பர், இருந்தும் அன்னாள்
பெண்மைநலம் காணுகிலாள், விதவை என்று
பெயர்வைத்துக் கொல்கின்றார்; உலகைக் காணக்
கண்ணிருந்தும் குருடாகிக் கண்ணீர் சிந்திக்
கயிறில்லாப் பம்பரம்போல் பாழாய் நின்றாள் ௬

தொழில் உலகில்

வித்திட்டுப் பயிர்செய்து விளைச்சல் கண்டான்,
விதவிதமா ளிகைபலவும் ஆக்கித் தந்தான்,
முத்துக்குக் கடல்மூழ்கிப் பிழைத்து வந்து
முதலாளி உலகுக்கே ஒளியைத் தந்தான்,
புத்துக்குள் கைநீட்டும் செயல்போல் மண்ணுள்
பொன்னுக்கு நுழைகின்றான், அவர்கள் எல்லாம்
மத்திட்ட தயிர்போல நெஞ்சுடைந்து
வாழ்வின்றிக் கண்ணீரைச் சிந்துகின்றார் ௭

பொதுவாழ்வில்

இவ்வண்ணம் மக்கள்படும் துயரம் நோக்கி
இவைநீங்கி நலங்கண்டு வாழ்வதற்குச்
செய்வண்ணம் யாதென்று சிந்தித் தாய்ந்து
செயல்செய்ய அல்லலுற்று, மக்கள் இன்னும்
உய்வண்ணம் உணர்ந்திலரே என்று கண்ணீர்
உகுக்கின்றார் நல்லறிஞர்; இன்னும் சில்லோர்
கைவண்ணம் பலகாட்டித் தாமே வாழக்
காசினியில் வடிக்கின்றார் முதலைக் கண்ணீர். ௮

முகில்விடு தூது

❁

வான வெளியரசே! வள்ளல் பெருமனம்போல்
தானம் பொழிகின்ற தண்முகிலே! காற்றைப்

புரவியெனக் கொண்ட புரவலனே! எங்கே
விரைகின்றாய்? ஒன்று விளம்புகின்றேன் சற்றேநில்!

ஈர மனமுடையாய் இவ்வுலகில் எப்பொருளும்
சோர விடமாட்டாய் என்றுன்னைச் சொல்கின்றார்

சோரவிடாய் என்னுந் துணிவால் மொழிகின்றேன்
ஆர அமர அரிவையுரை கேட்டிடுவாய்!

அன்றொருநாள் என்துணைவர் ஆற்றிப் பிரிந்துசென்றார்
இன்றுவரை அஞ்சல் எழுதவில்லை; நாடோறும்

அஞ்சலார் இவ்வழிதான் ஏகிடுவார் ஆனாலும்
வஞ்சி எனதகத்து வாயிற் படிமிதியார்

கற்றைகற்றை யாய்க்கடிதம் கையில் குவிந்திருக்கும்
பற்றாக் குறைக்கந்தப் பையிலொரு கூடையுண்டு

ஐயா பெரியவரே அஞ்சலுண்டோ? என்பேன்நான்
கையால் விரித்துரைப்பார் கண்கலங்கி நின்றிருப்பேன்;

எத்தனைநாள் இப்படியே இன்னலுற்றுச் செத்திடுவேன்?
மெத்தவுனை வேண்டுகிறேன் மேவியிதைக் கூறிடுவாய்

வாடகை கேட்டுமிக வாட்டுகிறார் வீட்டார்கள்;
தேடரிய கல்வி தெரிவிக்கும் பள்ளிக்குச்

சம்பளம் வேண்டுமென்று சாற்றுகின்றான் என்பிள்ளை;
கம்பளம் விற்றுக் கடன்கழித்தேன்; கையிருப்போ

ஒன்றுமில்லை; இத்தகைய ஊறு மிகவருத்தக்
கன்றியுடல் உன்போல் கருத்தேன்; விழிசிந்தும்

நீர்த்துளியோ நின்னைப் புறங்கண்டு விட்டதுபோல்
ஆர்த்து மிகுகின்ற தையாவோ! என்னவரைக்

காணின் அருள்கூர்ந்து காசனுப்பச் செப்பிடுவாய்;
ஆணி இருந்தால்தான் அச்சுவண்டி மேலோடும்;

மெய்யில் உயிர்நிற்க வேண்டுமெனில், பள்ளிசெலும்
பையன் பயில்கின்ற பாடம் வளரவெனில்

காசுபணம் வேண்டுமெனக் காதலர்பால் நெஞ்சுணர்ந்து
பேசு; பிழையாகப் பேசி வருத்தாதே;

காதல் முகத்தைக் கண்டு பலநாட்கள்
ஆதல் அவரறிவார்; ஆசைக் கணவரைத்தான்

கண்டு மகிழ்வுபெறக் கண்துடிக்கும் செய்தியையும்
விண்டு திரும்பு விரைந்து.

மயிலை

விண்ணுக்குப் பொலிவூட்டும் பன்னிறங்கள்
விளையாடும் தோகைக் கண்ணின்
எண்ணிக்கை எத்தனைபார்! அழகைத்தான்
என்னென்பேன்! ஒலிக்கும் மேகப்
பண்ணுக்குத் தவருமல் அடிவைத்துப்
பரதத்தைச் செய்வாய்! என்றன்
கண்ணுக்கும் புண்பட்ட கருத்துக்கும்
களிப்பூட்டும் மயிலே வாழ்க! க

மங்கையர்க்கு நின்சாயல் உண்டென்ன
மனமெனக்கோ ஒப்ப வில்லை;
இங்கிருக்கும் சாதியைப்போல் எண்ணற்ற
கண்ணுள்ள நீளத் தோகை
இங்கிதமாய் விரித்துநடஞ் செய்யுங்கால்
எழுப்புகிற குரலின் ஓசை
நங்கையரின் இன்குரலுக் கொப்பில்லை
நகைக்கின்ருர் அதனைக் கேட்டு உ

புள்ளிமயில்! உன்னைக்கண் டாலறிவுப்
புலவனுக்குத் தோகை காட்டி
உள்ளமதில் கற்பனைகள் சேர்க்கின்றாய்!
ஓவியன்வைத் தெழுது கோலைத்
துள்ளிவிளை யாடச்செய் கின்றாய்நீ!
துடுக்குள்ள பெண்ணை நோக்கி
எள்ளிநகை செய்வதற்கோ நிமிர்கின்றாய்?
எழில்மயிலே! மீண்டும் ஆடு! ௩

குடும்பம் ஒரு காவியம்

அன்பினுக்கோர் எல்லையெனும் அன்னை தந்தை
அறவுரைகள் எடுத்துரைக்கும் ஏடாம், இல்லாள்
இன்பமெனும் சுவையுணர்த்தும் ஏடாம், உள்ளம்
ஈர்க்கின்ற மழலைமொழிப் பிள்ளை நெஞ்சத்
துன்பறுக்கும் இசைச்சுரங்கம், உடன்பி றந்த
துணைவர்களோ தோள்வலிமை காட்டும் ஏடாம்,
வன்புரைக்கும் நாத்தியவள் அவலம் என்னும்
சுவையினையே வடிகட்டி உணர்த்தும் ஏடாம் க

ஆதலினல் குடும்பமது சுவையால் நெஞ்சை
அள்ளுமொரு காவியமென் றறைதல் சாலும்
மோதலிலாக் குடும்பத்தில் பகைக்கு ணத்தை
மூட்டிவிடும் ஊராரோ காவி யத்தைத்
தீதுறவே அரித்தொழிக்கும் அந்துப் பூச்சி
செல்கரையான் இவைபோல்வர் அவர்கள் பேச்சைக்
காதுமடுத் திடவேண்டாம், ஒதுக்கி விட்டுக்
காவியத்தைக் காத்திடுக வாழ்வீர் நன்றாய் உ

குளிர் நிலா

திருமணம் என்ற தேன்மொழி என்றன்
செவியில் வார்த்தான் சிறிய தம்பி;
அவர்தான் எத்துணை அழகோ! என்னை
அணைத்தணைத் தின்பம் அருத்துவர், பின்னர்
எழிலுறு மழலை இன்பக் குழவி
என்கைத் தருவார், இன்பம்! இன்பம்!
எனமனக் குதிரை ஏறிச் சென்றேன்;

* * *

கண்ணே என்றார் கடிதினில் திரும்ப
அவரே நின்றார்; அத்தான் என்றேன்,
இன்பச் சூட்டால் இறுக அணைத்தார்,
இதழைக் கொய்தார், எடுத்துச் சொல்ல
இயலா நிலையில் இருந்த என்னைத்
தெரியா உலகம் தெரியச் செய்தார்,
அடடா இன்ப ஆற்றினில் மிதந்தோம்,
கரையே இல்லை காதல்! காதல்!!

* * *

அணைப்பால் மட்டும் ஆறுதல் இல்லை,
துணைவர் தந்த தோள்தோய் இன்பச்
சின்னம் இல்லை; செருநரும் விழையும்
செயிர்தீர் செல்வன் சிந்தும் சிரிப்பை
அள்ளிப் பருக அவாவிற் றுள்ளம்
இளம்உடல் தீண்ட இன்சொற் கேட்கத்
துடி துடித் திருந்தேன்; துணைவரும் நானும்
புண்ணியத் தலங்கள் புக்குநீர் மூழ்கியும்
புண்ணியம் இல்லை; புதல்வற் பேறினி
உண்டோ என்றோரும் உள்ளூர்க் கணியர்
ஏடுகள் புரட்டி இல்லை என்றார்;
இடிந்ததென் உள்ளம் இருண்டதென் வாழ்வு
மகப்பே றில்லா மலடோ அந்தோ!
எனச்சின் னாட்கள் ஏங்கி யிருந்தேன்.

* * *

திரைகடல் கடந்து செல்வந் திரட்டப்
பிரிந்தனர்; நானோ பெண்மையின் இயல்பால்
வருந்தி மெலிந்தேன்; வந்தனர் ஒருநாள்;
எழில்மணி மாட இருப்பில் இருந்தோம்,
குளிர்எனை அவர்பாற் கொண்டு சேர்த்தது,
நடுங்கிய என்றன் நாணம் காத்திடக்
கணியர் கூற்றைப் பொய்யெனக் காட்டிட
உள்ளம் நைக்கும் உறுதுயர் தீர்ந்திட
இன்பக் குளிர்நிலா இருள்முகில் நுழைந்தது;
என்முகம் அவர்தம் மார்பிற் புதைந்தது;

மீண்டும் திங்கள் மேலெழுந் தொளிக்கதிர்
வீசிச் சிரித்தது; விடியலைக் கண்டோம்;

*　　　*　　　*

உணவு வெறுத்தேன் உமட்டலைக் கண்டேன்
புளிப்பில் விருப்பம் பூத்தது, வாழ்வில்
இனிப்பு மலர்ந்திட இன்பங் காய்த்தது
காதற் கனியைக் கண்டேன்
எண்ணம் பலித்தது இனியிலைத் துயரே.

எம்மவர் தந்தார்

மாலைப் பொழுதில் மங்கிய ஒளியில்
வேலை முடித்து விரிகதிர்ச் செல்வன்
மறைந்தனன்; என்னை மணந்தவர் வந்தார்
கரைந்திடு புள்ளினம் கண்ணயர்ந் திருந்தன;
மேலுயர் மாடம் மீதினில் ஓரறை;
பாலொளி சிந்தப் பார்த்தது நிலவு;
பஞ்சணை அமர்ந்தேன் பக்கத் தமர்ந்தார்
அஞ்சன விழியை அவர்பாற் செலுத்தினென்;
பசியோ டிருந்தவர் பாய்ந்து வந்தெனை
அசைய விடாமல் அள்ளி விழுங்கினர்;
இன்பக் கடலுள் இருமீன் ஆயினம்!
அன்பில் திளைக்கும் அந்நல் வேளை
மின்விடு விளக்கொளி மெல்லென அசையச்
சன்னல் வழியே சார்ந்தனை தென்றல்!
உள்ளமும் உடலும் சிலிர்த்தன; காதற்
கள்ளுண் டின்பக் கற்பனை உலகில்
இருந்திடும் எம்மை மறந்திடச் செய்தனை!
பறந்தனம் விண்ணிற் பறவைக ளாகி;

இந்த விதம்பல இரவுகள் கழிந்தன;
அந்தநன் ஞளெலாம் இன்பமீந் தனையால்
நல்லை நல்லென நவின்றேன் பலகால்;
இன்ருே துணைவர் ஈங்கிலர்; அதஞற்
கொன்ரு லன்ன கொடுந்துயர் தந்தனை!
நல்லை அல்லென நன்குணர்ந் தேனே;
கூர்ந்து நோக்கின் குற்றம்நீ புரிந்திலை;
சேர்ந்தவர் பிரிந்தார் செய்தனர் துன்பம்
அதற்கென் செய்குவை? ஆய்ந்து பார்க்கின்
நல்லையும் இல்லை அல்லையும் இல்லை
"தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா"
எனவாங்கு
ஓதிய பொருண்மை உணர்ந்தேன் இன்றே
இரண்டும் ஒருங்கே எம்மவர் தந்தார்;
ஒருகுண மில்லாய் ஏகுதி நீயே!

பணியாள் வேண்டாம்

குடும்பவிளக் கெனும்நூலைக் கொணர்க என்று
குயில்மொழியை என்துணையைப் பாடு கென்றேன்
விடும்அத்தான் அவ்வெண்ணம்; பக்கத் துள்ளோர்
விரும்பவில்லை நாம்சிரித்துப் பேசும் பேச்சை;
கடும்படியாய்ச் சொல்கின்றார் எதிர்த்த வீட்டார்,
துணைவரொடு சமமாகப் பழகல் கூடக்
கொடுங்குணமென் றறைகின்றார் தெருவி லுள்ளார்;
குடும்பமென்ன இருட்சிறையா என்று சொன்னாள் க

அடிபேதாய் ஊரார்கள் அப்ப டித்தான்
ஆர்ப்பரிப்பர், அருகினில்வா! அவர்கட் காக
மடிவதுவோ நமதின்பம்? அன்பும் சேர்ந்து
மாள்வதுவோ? இலக்கணமே மொழியைக் காக்கும்
அடிவேராம் அதுபோல்நம் குடும்பத் திற்கும்
அன்பொன்றே அடிப்படையாம், பண்பும் ஆகும்;
கடிவாளம் அறுந்தவர்தம் பேச்சைக் கேட்டுக்
கடிந்துரையேல் அன்பென்னும் இலக்க ணத்தை உ

என்றுரைத்தேன்; நன்றத்தான் இந்த ஊரார்
இயல்பெனக்குப் பிடிக்கவில்லை, கோவி லுக்குச்
சென்றிருந்தேன் குழாயடியில் நின்றி ருந்தேன்
செழும்புனலில் நீராடச் சென்றேன் அங்கு
நின்றிருந்த பேரெல்லாம் பிறர்கு டும்ப
நிலைவொன்றே கொண்டுகுறை கூறிக் காலம்
கொன்றிடுவர், அப்பப்பா! நரைத்து மூத்துக்
கோலூன்றும் கிழங்களுமா பேச வேண்டும்? ௩

தேன்சுவையே! அங்கெல்லாம் இனிமேற் செல்லேல்
தேர்ந்தெடுத்துப் பணியாளொன் றமைப்பேன் என்றன்
மான்விழியே! அடுக்களையும் விடுத்து வந்து
மகிழ்ந்திருப்போம் எனப்புகன்றேன்; நானி ருக்க
ஏன்பணியாள்? நன்றத்தான் உங்கள் எண்ணம்!
எழுந்தோடிக் காய்நறுக்கி உங்கட் கென்று
நான்சமைத்துப் பரிமாற, நீங்கள் உண்டு,
நன்றுநன்று சமையலெனக் கூறும் போது ௪

நான்காணும் இன்பத்துக் குவமை யுண்டோ?
நம்மன்பிற் கிடையூறும் பணியாள் வேண்டாம்;
ஊன்பெருத்தே உதியமரம் ஆக மாட்டேன்;
உலைவாயை மூடவொரு மூடி யுண்டு
கூன்காணும் உள்ளத்தார் ஊரார் வாய்க்குக்
குவலயத்தில் மூடியிலை ஆத லாலே
தேன்காணும் இசைபாடி என்றும் போலத்
திகழ்ந்திடுவோம் வாருங்கள் அத்தான் என்றாள் ௫

இன்பமில்லை

❀

எத்தனைதான் காத்திருந்தும் என்மனத்தே
இடங்கொண்டாள் எழில்கொண்டாள் நகைக்கும் பற்கள்
முத்தனையாள் வரவில்லை பொறுத்திருக்க
முடியவில்லை, அறிஞரவர் வரைந்து தந்த
புத்தகத்தைப் புரட்டிவிட்டுப் பேசா தங்குப்
பூட்டிவிட்ட வானொலியைத் திருப்பி விட்டேன்;
அத்தனையும் வீணாயிற் றென்னி டத்தே
அவளில்லை ஆதலினால் இன்ப மில்லை! க

ஆமையாத அலைக்கடலின் கரைய மர்ந்தேன்
அலைநிமிர்ந்து காதலினை நிமிர்த்த தங்கே;
இமையாடும் பொழுதேனும் இருந்தேன் அல்லேன்,
எழிற்பூங்கா வுள்நுழைந்தேன், தென்றல் வந்து
சுமையாக மோதிற்று; நிழற்ப டத்தால்
துயர்தீரும் எனநினைந்து சென்றேன் அங்கும்
உமையாளும் சிவனாரும் காதல் கூர
உருவினைத் தமர்ந்திருக்கக் கண்டேன் கண்டேன் உ

மனமுடைந்து வீடடைந்து மாடி யேறி
மலர்பரவு பஞ்சணையில் புரண்டி ருந்தேன்
எனைமறந்த அவள்தந்த இன்பம் போன்ற
இன்சுவைப்பால் அருந்தியபின் கசந்த தாலே
சினமடைந்தேன்; முழுநிலவு கார்கி ழித்துச்
சிறிதாகச் சாளரத்துள் கதிர்வீ சிற்றே
அனநடையாள் என்னருகே இன்மை யாலே
அதன்பாலும் அழகில்லை இன்பம் இல்லை! ௫

காதல் நெஞ்சம்

அவன்

கொல்லும் விழியுடையாய்!
கொவ்வைக் கனியிதழாய்!
அல்லும் பகலுமுன்
அன்புபெற—அல்லற்
படுமென்னை உள்ளத்தாற்
பாராயோ? ஆவி
சுடுதுயரைத் தீராயோ?
சொல்! க

உள்ளப் பெருநிலத்தில்
ஓங்கிப் படர்வகையில்
அள்ளித் தெளித்துவிட்டாய்
அன்புவிதை—கிள்ளிப்
பறித்தெறியப் பாடுபட்டேன்
பாழாயிற் றே! என்
குறிக்கோளாய் வாழ்வாயோ
கூறு! உ

நண்பர் பலசொன்னார்;
நான்மறக்க ஒல்லுவதோ?
கண்ணுள் மணியாய்க்
கலந்துவிட்டாய்!—பண்ணும்
பனுவலுமாய் ஆகிவிட்டாய்!
பாவிஎனைச் சேர
மனமில்லையோ? சொல்லிடுவாய்
மற்று ௩

அவள்

படுப்பேன், புரள்வேன்,பின்
பஞ்சணையில் கண்ணீர்
விடுப்பேன், எழுந்திருந்து
வீழ்வேன்;—தொடுக்குமுயிர்
தாங்கவழி யானறியேன்;
தையலெனைச் சார்துயரும்
ஓங்கிவளர் கின்ற
துயர்ந்து ௪

அத்தான்! உமதுயிரை
ஆட்கொண்ட நானினிமேற்
செத்தால் நலமென்று
சிந்தித்தேன்;—பித்தாய்த்
திரிவீரே என்றெண்ணிப்
பேசா திருந்தேன்;
அறியீரோ என்உண்மை
அன்பு? ௫

பெற்றார் தடையுண்டு;
பின்பிறந்தார் நால்வருண்டு;
உற்றார் பலருண்டே
உண்மையிது;—முற்றாமல்
காதல் கருகிவிடும்
காலந்தான் வந்திடுமோ
சாதல் உறுநிலையைத்
தந்து! ௬

இருவரும்

காணச் சகியாரோ
காதலரை ஒன்றாக்கிப்
பேணத் தெரியாரோ
பேருலகில்—கோணற்
றுமதிகள் தீயாவோ
தீராத காதல்
உறவுண்டு நாம்மகிழ
நன்கு ௭

மணமகனுக்கு

❁

மணமகள் நயந்திட மற்றுளோர் மகிழ்ந்திடப்
புதுமணக் கோலம் பூண்டிடும் நுமக்குப்
புகல்வதொன் றுளது புந்தியிற் கொள்க!
தேன்மலர் இதழில் தென்றல் வருடத்
தோன்றுமோர் நன்மணம்; துளிர்அரும் பாயினும்
அழிவுறு மலரே ஆயினும் அவற்றுள்
நறுமணம் தோன்ற, நாடுநன் கறியும்;
மக்கள் மணமும் அத்தகு சிறப்பே,
மணம்பெறு பருவம் வந்துள பெண்பால்
பூவின் தன்மை பொலிவதால் அவளைப்
பூப்படைந் தனளெனப் புகன்றிடும் உலகம்;
மலரும் தென்றலும் மணந்திடத் தரகர்
எவரும் இல்லை இதுவே தமிழர்
மணமுறை யாகும்; மற்றைய எல்லாம்
தமிழ்மணம் அல்ல வந்தவர் தந்தன;
இதனை உணர்ந்துநீ இனிய தமிழால்
மணம்பெறும் அன்ப! வாழ்க! வாழ்க!
பெண்மைக் குயர்வு பேணுக! உடல்நலம்

காத்துக் குழந்தைகள் கணக்கொடு பெறுக!
இன்பம் காணுக! துன்பம் நேரின்
துணிவுடன் அதனைத் துணையுடன் எதிர்க்க!
அன்பைப் பாய்ச்சி இன்முகங் காட்டி
வாழ்முறை தெரிந்து வாழ்க! ஒருவர்
குற்றம் புரியின் மற்றவர் பொறுக்க!
இதுவே வாழ்க்கை இதுவே மணமாம்
உலகில் ஒருவர் மற்றவர்க் குறுதுணை
ஆம்எனும் உண்மை அறியச் செய்வது
திருமண மேயிதைத் தெரிந்து வாழ்க!
சமத்துவம் நும்பால் தழைத்திடச் செய்தே
எடுத்துக் காட்டென இலங்குக இனிதே!

வேண்டுவன

குணத்தாலும் உடலாலும்
    அழகு மிக்க
குமரிஎனை மணந்தின்பம்
    கொடுக்க வேண்டும்;
கணக்கோடு மகப்பேறு
    நிகழ வேண்டும்
கள்ளமிலா நண்பர்களின்
    தொடர்பு வேண்டும்;
மணத்தோடு தென்றல்வந்
    துலவு கின்ற
மாடியுள்ள வீடொன்றும்
    வேண்டும்; வாழ்வு
பணத்தாலே இடரின்றி
    நடத்தல் வேண்டும்;
பகையில்லா அருளுள்ளம்
    இருத்தல் வேண்டும்.

ஊரார்

வாழவிடார் சாகவிடார் வாழ்வில் ஓர்நாள்
வகைகெட்டு வறுமையுறின் உதவ வாரார்;
ஏழைகளில் எதுசெயினும் ஊரார் கூடி
இதுகுறையாம் அதுகுறையாம் என்று நம்மைத்
தாழ்வுரைத் தின்புறுவர்; செல்வன் என்ன
கெடுத்தும் செய்தாலும் தாளம் போட்டு
வாழ்கவென்றே காக்கைபிடித் தலைவர் அந்தோ!
வாழ்கின்றார் மனிதரெனும் பெயரும் தாங்கி க

என்குடும்பக் காவியத்தில் இலங்கும் ஒவ்வோர்
ஏடுகளைப் புரட்டுகிறேன் சிறிது கேண்மின்!
என்குடும்ப விளக்கினைநான் மணவா முன்னம்
எழிலரசி அவளோடு களவொழுக்கம்
நன்மையென ஒழுகிவரும் நாளில், ஊரார்
நவின்றவெலாம் புகல்வதெனில் பலநாள் ஆகும்;
வன்மைமிகு பழியுரைத்தார் பொய்கள் சொன்னார்
வகைவகையாய்த் தீமைகளை இழைத்தும் பார்த்தார் உ

நோய்வந்து பற்றியதால் சின்னாள் நங்கை
நொந்துழன்று மிகமெலிந்து வெளியில் எங்கும்
போய்வந்து நடவாமல் இருந்தாள்; ஊரார்
"பொல்லாத ஒழுக்கத்தாற் கருப்பம் உற்றாள்
நோய்வந்த தெனச்சொல்லிக் கருவைக் கொன்றாள்
நூதனமாய்த் தற்கொலைக்கும் முயன்றாள்" என்று
வாய்வந்த படியெல்லாம் அளந்து விட்டார்;
"வகையறியா தோடிவிட்டாள்" என்றும் சொன்னார் ௩

மற்றவர்கள் சொல்வதெலாம் கருதா தென்றன்
மனம்விரும்பி மணமுடிக்கத் துணிந்து விட்டேன்
கற்றவரும் மற்றவரும் சினந்து நோக்கக்
கைப்பிடித்தேன் பதிவுசெயும் தலைவர் முன்னே;
உற்றார்கள் ஊரார்கள் உறுமி னார்கள்
"ஒவ்வாதே சமுதாயப் பண்புக்" கென்று
சொற்றார்கள் "சாதிகுலம் போச்சே இந்தச்
சொல்லரிய கொடுமையினை எங்குக் கண்டோம்" ௪

என்றார்கள் அவ்வளவில் விட்டா ரோ? இத்
தெருவதனில் இருப்பதுவுங் கூடா தென்றார்;
கொன்றாற்போற் கொடுமைபல செய்தார்; மேலும்
குடும்பத்தில் நிகழ்கின்ற நன்மை தீமைக்
கென்றாலும் அழைப்பதிலை வறுமை நோய்வந்
திடர்ப்படுத்தக் கடன்கேட்டேன் கொடுத்தா ரில்லை
"நன்றப்பா கலப்புமணம்" என்று சொல்லி
நகைத்தார்கள் பகைத்தார்கள் உள்ளம் நொந்தேன்; ௫

"காதல்மிகு வாழ்வினையே முன்னோர் கண்டார்
கண்டதிலே சாதிமுறை, உயர்வு தாழ்வு
ஏதுமிலை, சங்கத்து நூல்கள் சான்றாம்
உணர்ந்திடுவீர்" என்றுரைப்பர் தலைய சைப்பர்
காதல்மணம் கலப்புமணம் செயலிற் காட்டக்
கருதிடினோ காடுபுலி யாக மாறித்
திமிறெழுப்பர் ஊரார்கள்; பேச்சில் மட்டும்
தீரரவர் செயலென்றால் அஞ்சிச் சாவார்; சா

நாட்டினிலே என்வருவாய் துணைவி மேனி
நலமறிந்து நான்கைந்தாண் டான பின்னர்
வீட்டினிலே என்பிள்ளை தவழ்ந்து பேசி
விளையாட நினைத்திருந்தேன்; சாதி மாறி
நாட்டாரும் விரும்பாத கடவுட் கொவ்வாச்
செயல்புரிந்தான் நாத்திகத்தின் வழியிற் சென்றான்
கேட்டாரோ நம்முரையை? பிள்ளைப் பேறு
கிடைத்திடுமா? கடவுள்செயல் என்றார் ஊரார்; எ

நல்லுடையால் அணிசெய்து மாலை வேளை
நானவளை உடனழைத்துப் பூங்கா செல்வேன்
வில்லுளத்து மாந்தர்சிலர் மனம்வி யர்ப்பர்
விழிவிரைத்தப்பர் அருகிலுளோர் செவிக டிப்பர்
நல்லதுவோ அழுக்காறு? வறுமை மிஞ்சி
கலைவுறுத்த நல்லாடை இலையேல் இந்தப்
பொல்லாதார் அப்போதும் விடவே மாட்டார்
புல்லனென்று கஞ்சனென்று புகல்வர் அன்றோ? அ

ஊராருள் இத்தகையர் இருப்பி னும்நல்
உள்ளத்தர் ஓரிருவர் இருப்ப துண்மை
நேராரும் விழைகின்ற ஒழுக்கம் வாய்மை
நேர்மையெனும் கொள்கையினர் மடமைக் கூட்டம்
சேராதார் சீர்திருத்த நோக்கங் கொண்டார்
செப்புவதைச் செய்திடுவார் ஊரார் கூற்றைப்
பாராதார் உதவுகின்றார் என்றன் வாழ்வில்
பக்கமிருந் துடன்பிறந்த அண்ணா வானார் ௯

காதலனைக் கோவலனை மதுரை வேந்தன்
கள்வனெனக் கொலைசெய்தான் என்று கேட்டு
வேதனையில் மூழ்கிஉயர் செல்வ வாழ்வை
வெறுத்துமணி மேகலையும் தானும் தூய
மாதவரைச் சார்ந்துமனத் துறவு பூண்ட
மாதவியை ஊரார்கள் தூற்றி னார்கள்
கோதுரைகள் செவிவிழுந்தும் புறக்கணித்தாள்
குறிக்கோளில் வென்றிகண்டாள் கற்பின் செல்வி ௰

என்னோடு சினந்தில்லாள் அயலான் வீட்டில்
இருந்ததனால் மனமொப்பி அவளை மீண்டும்
என்னோடு வாழவிடேன் மானம் மேலாம்'
இவ்வண்ணம் ஊராருள் ஒருவன் அங்கு
சொன்னான்அவ் வுரைகேட்டி ராமன் "என்னைச்
சுட்டினனோ? கடலிலங்கைச் சிறையி ருந்த
மின்னாளைக் கொடுவந்தேன்" எனவ ருந்தி
மீண்டுமவள் வெங்கானம் போக விட்டான் ௰௧

மெல்லியலாள் தன்மனையாள் எனவும் எண்ணான்
மேலுமொரு பதினொலாண் டவளும் கானில்
அல்லலடைந் தாளென்றும் கருதல் செய்யான்
ஆரணங்கு கருவுற்றாள் எனவும் பாரான்
மல்குசின மேகொண்டான் ஊரார் சொன்ன
மாற்றமொன்றே மதித்தானச் சனகன் பெண்ணைச்
சொல்லரிய துயரோடு கானம் ஏகச்
சொன்னான்அக் குடும்பத்தில் பிரிவும் கண்டான் ௰௨

உரைத்திடுவர் ஊரார்கள் தங்க ருத்தை
ஒன்றுக்கும் செவிசாய்த்தல் கூடா தன்னோர்
உரைப்பதனைச் செவிமடுத்தால் குடும்ப வாழ்வில்
உலைவுவரும் உண்மையிது; புளியைப் பாலில்
கரைக்காதீர் பிறருரையைக் கேட்டு வாழ்வில்
கலங்குமிகத் துயருழந்து சாக வேண்டாம்
குரைக்கின்ற ஒலிகேட்டுக் கதிரோன் வானில்
குறுகுவதற் கஞ்சுவனோ? அவன்போல் வாழ்வீர்

உரைத்ததெலாம் ஆண்பாலர் செயலே ஆகும்
ஊராருள் பெண்ணினமோர் அங்கம் அன்றோ?
மறைப்பின்றி அவர்செயலும் சொல்லு கின்றேன்;
மாமியிடம் சென்றோர்பெண் அவள்ம னத்தைக்
கரைத்திடுவாள் மருமகளைக் குறைகள் சொல்வாள்
'கண்டபடி உணவைதாள் மதிக்க வில்லை
விறைப்போடு திரிகின்றாள் அடக்கம் இல்லை
வீதியெலாம் கைகொட்டிச் சிரிக்கு' தென்பாள் ௰௪

மற்றொருநாள் மருமகளைக் காண்பாள் 'உன்றன்
மாமியென்ன இப்படியா இருப்பாள்? உன்னைப்
பெற்றவள்போற் கருதாமல் தாழ்த்தித் தாழ்த்திப்
பேசுகிறாள் உடையுடுத்த நகைகள் பூணச்
சற்றுமவள் பொறுக்கவில்லை கணவன் உன்கைச்
சரடாக உள்ளானும் குடும்பச் செய்தி
மற்றவர்பால் இவ்வண்ணம் பேசல் நன்றோ?
மருமகள்தான் பணிப்பெண்ணோ?' என்று சொல்வாள் ௰௫

இப்படியே இருபாலும் கோளே பேசி
இணைந்திருந்த குடும்பத்திற் பகையை மூட்டித்
தப்பறியாக் கணவனுளம் நோகும் வண்ணம்
சச்சரவே நிறைத்திடுவாள்; ஊரார் சொல்லை
அப்படியே நம்புவதால் விளையும் தொல்லை
அளவிலவே ஆதலினால் ஆய்ந்து செய்தால்
தப்பெதுவும் நேராமல் அன்பாய் வாழ்ந்து
தரணிபுகழ் மாமிமரு மகளாய் வாழ்வீர் ௰௬

ஆண்டுபல ஆனாலும் நரையே யின்றி
அழகுகெடா இளமையுடன் விளங்க வேண்டின்
பூண்டொழுகும் அன்படக்கம் அறிவு சால்பு
பூணெனக்கொள் சான்றோராய் ஊரார் வாழ
வேண்டுமென எங்கள்பிசி ராந்தைப் பேரோன்
விளம்பினனவ் வுரைபோற்றி மக்கட் பண்பு
தாண்டாமல் வாழ்ந்திடுக ஊரார் எல்லாம்;
தழைத்திடுமே அன்புமகிழ் வின்பம் யாவும். ௰௭

வாழ்த்துகிறார்

பின்னணியில் நின்றஒரு சமுதா யத்தைப்
பிறரோடு சமமாகக் கொணர்வான் வேண்டி
முன்னணியில் நின்றமையால் வெற்றி பெற்றான்,
முற்போக்குக் கொள்கைகளை முரசங் கொட்டிச்
சொன்னபடி வாழ்க்கையிலும் செய்து காட்டிச்
சுயநலத்தார் வகுத்தமைத்த சாதிச் சூழ்ச்சி
பின்னடையச் செய்தானென் றிளைஞர் எல்லாம்
பெருமகிழ்வால் வாழ்த்துகிறார் வாழ்க என்றே க

பெண்ணினத்தை அச்சுறுத்தி விதவை என்ற
பெருங்கொடுமை வழக்கத்தைப் பழக்க மாக்கிக்
கண்விழித்துப் பாராமல் தாழ்த்தி வந்தோம்;
கண்சிவக்க மனம்பதறத் துடித்தெ ழுந்தான்,
எண்ணியவண் மறுமணத்துக் கழகம் கண்டான்,
எத்தனையோ மகளிர்க்கு வாழ்வு தந்து
கண்ணிறங்கும் நீர்துடைத்தான் ஆத லாலக்
காரிகையார் வாழ்த்துகிறார் வாழ்க என்றே உ

நகைமுகத்தன், இன்சொல்லன், குறைகள் காணின்
நாகரிக வன்சொல்லன், தமிழிற் பாடாப்
பகையுளத்தார் நாணும்வகை பேசும் ஆற்றல்
படைத்தவன்நம் தமிழிசையே தமிழர் நாட்டில்
மிகப்பெருகப் பணிபுரிந்தான், சமயப் பேரால்
மிகைசெய்தோர் மறைந்தொதுங்கச் செய்தான், நல்ல
தகையுளத்தான், சீர்திருத்த நோக்கங் கொண்டான்
ஆதலினால் தமிழரெலாம் வாழ்த்து கின்றார் ௩

ஆண்டறுப தானாலும்
அன்றேபோல் இன்றளவும்
காண்டகுநல் தோற்றத்தன்
காசினியில் - மீண்டும்பல்
ஆண்டாண்டு வாழ்ந்திடுக
அன்பன் முருகப்பன்
ஈண்டும் புகழோ
டிருந்து. ௪

கம்பன் புகன்றதெனக்
கட்டுரைத்த பாக்கடலுள்
நம்பிக் குளித்து
நலங்கண்டான் - அம்புவிக்கு
முத்தெடுத்துக் கோத்து
முழுநூலில் தந்திட்டான்
நத்துதமிழ்ப் பாவை
நயந்து. ௫

மூத்தெடுக்க மூழ்கி
முருகப்பா பட்டதுயர்
தித்திக்கும் செந்தமிழே
தேர்ந்துணரும் - வைத்திருந்த
தஞ்சைமன்னன் ஏடுரைக்கும்
தக்கபுல வோர்குழுவின்
நெஞ்சுரைக்கும் இவ்வுலகில்
நின்று. சா

[அமராவதிபுதூர் மகளிர் இல்லம் கண்ட
உயர்திரு. சொ. முருகப்பா அவர்களின்
மணிவிழாவில் பாடப்பெற்றவை.]

வாயுறை வாழ்த்து

திருத்தக்கன் தருசிந்தா மணியில் இன்பத்
தேனுண்டு சங்கத்து நூல்தி ளைத்துச்
சிரித்துவரும் **தமிழண்ணல்!** நாச்சி யப்பத்
திருவாளர் தரு**சிந்தா மணி**யை இல்லின்
பொறுப்பேற்கும் காதலியாய்ப் பெறுதல் கண்டு
பூரிப்புக் கொள்கின்றேன்; உங்கள் வாழ்வு
கருத்துவளர் காவியமும் புலவ னும்மாம்,
கவிநயமாம் பெறுமக்கள் என்ன வாழ்க க

தான்சமைத்த சுவையுணவை இனிதென் றுண்ணும்
தலைவனைக்கண் டுளமகிழ்ந்தாள் தலைவி என்று
நான்சுவைத்த குறுந்தொகைப்பாட் டுரைக்கும் அந்த
நலமேபோல் சுவைவாழ்வு வாழ்க தோழி!
தேன்பழுத்த தமிழ்மொழிக்கே ஆக்கந் தேடும்
தெளிவுரைகள் ஆய்வுரைகள் எழுத வல்லான்
மேன்மக்கள் குழுவில்இவன் அறிஞன் என்ன
மிளிர்வதுநின் கையில்தான் உணர்தல் வேண்டும் உ

அனிச்சத்தின் மலர்மோப்பக் குழையும் என்பர்
அன்பன்முகம், உளம்திரிந்து நினைத்தால் வாடும்
மனத்திருக்கும் உண்மையினை நின்பால் சொன்னேன்
மாதரசே! அடைக்கம்மை நல்லாய்! என்றன்
இனித்திருக்கும் நண்பன்முகம் சுருங்கா வண்ணம்
இல்லறத்தைப் பேணிடுக இனிய பேசி
மனக்கினிய செய்திடுக குறிப்பறிந்து
மனைவிளக்காய் அவன்மகிழ வாழ்க வாழ்க ௩

ஒருவர்பிழை பொறுத்திடுதல் இருவர் நட்பாம்
உயர்நூல்கள் பயின்றாலும் வாழ்க்கை ஏட்டில்
ஒருவருளம் பிறர்பயில வேண்டும்; வேண்டின்
உண்மைநிலை இன்பநிலை காணல் வாய்க்கும்;
பெருகிடுநல் வாழ்வுக்கு மனைவி மக்கள்
பேரணியாம் மங்கலமாம் என்பர் ஆன்றோர்;
அருகிருந்து திறந்துள்ளம் அளவ ளாவும்
அன்புளத்தன் உயிர்நண்பன் ஒளிவி ளக்காம். ௪

உளமொத்த இரட்டையராய் உடன்பி றப்பாய்
உணர்வொன்றாய்ப் பழகிவரும் நண்பன் தன்னை
உளமொத்த துணையாகக் கொள்க என்றே
உன்கையில் அடைக்கலமாத் தந்தேன்; எங்கள்
உளமொத்த வாழ்வேபோல் வாழ்க அன்பை
உயிரென்று போற்றிடுக; இன்பம் பொங்க
வளமிக்க தமிழ்பாடும் என்றன் நாவால்
வாழ்த்துகிறேன் வாழ்த்துகிறேன் வாழ்த்துகின்றேன்

சிந்தாமணி தமிழண்ணல் திருமண விழாவில் பாடப்பெற்றவை

தமிழர் தந்தை

தீமைதரும் தமிழ்ப்பகைவர் தம்மைச் சார்ந்து
திருநாட்டின் பெருமையினை, தமிழ்ப்பண் பாட்டை
ஏமமுறும் இலக்கியமாம் செல்வந் தன்னை
இத்தனையும் அழித்தொழித்தோம்; அந்த நாளில்
ஊமையென இருந்தானா? இல்லை இல்லை;
உயர்தந்தை கடமைகளை உணர்ந்த மேலோன்
தீமையென இடித்துரைத்தான் பகைவர் தம்மைச்
சேராதீர் எனப்புகன்றான் எங்கள் தந்தை ௧

இனிமைமிகு தமிழ்மொழியைப் படித்தல் இன்றி
இங்குவந்த சழக்கரையே கூடி நின்று
கனிவுதரும் அவர்வஞ்சப் பேச்சில் சிக்கிக்
கண்கலங்கி நின்றிருந்தோம்; அந்த நாளில்
நனியன்பு மிக்கநல்லான் "மக்காள்! அந்தப்
புல்லுருவி நாடாதீர்! உறிஞ்சித் தீர்ப்பர்
இனிஉங்கள் தமிழ்பயில்வீர்" எனவே எம்மை
இடித்துரைத்துத் திருத்தினன்காண் எங்கள் தந்தை

புதுமைமிகு இலக்கியமாம் செல்வந் தந்தான்,
புரட்சிசெய வீரரென ஆக்கி விட்டான்,
பதுமைஎன வாழாமல் தமிழ மக்கள்
பகுத்தறிவால் அவைமுன்பில் இருக்கச் செய்தான்
எதுகையுடன் மோனைபெறும் கவிதை யாக்கும்
இளங்கவிஞர் பரம்பரையைத் தோற்று வித்தான்,
அதுவன்றித் தமிழ்நலமே நாடு கின்றான்
அக்கவிபா ரதிதாசன் தந்தை யன்றோ? ௫

[பாரதிதாசனார் மணிவிழா மலரில் வெளியிடப் 'பொன்னி' இதழார் 'பாரதிதாசன் தமிழர்களின் தந்தை' என்னுந் தலைப்பைத் தந்தனர். அப்பொழுது பாடப்பெற்றவை]

மாணவர் மன்றம்

❁

நாட்டிற் பற்பல நலிவுகள் கண்டோர்
ஓட்டிட வேண்டி உயர்பணி செய்தனர்;
தாய்மொழி நாட்டம் தவிர்ந்தனர் தமிழரென்
றுய்முறை பலகண் டரசியற் போரிடச்
சான்றோர் பலராய்ச் சார்ந்தனர்; சிந்தனை
தோன்றுதல் இலராய்ச் சொல்வதே கேட்டு
மாய்ந்தனர் மக்களென் றுய்ந்தனர் மேலோர்;
சாய்ந்திடும் தமிழகம் தழைத்திட விரும்பி
அல்லும் பகலும் அலைந்து திரிந்து
சொல்லினர் சொல்லினர் சொற்பொழி வாற்றினர்
பெரும்பயன் கண்டிலோம்; பெய்மழை இருந்தும்
அரும்பு தளிருடன் அரும்பும் காயும்
கருகிடல் ஏனெனக் கருதினர் ஒருவர்
துருவினார்; உண்மை தோன்றிய பயனால்
வேரில் தீமை விளைத்திடும் புழுக்கள்
பாரித் திருக்கப் பார்த்தனர்; அவற்றை
நீக்கிடின் நாட்டில் நிலைபெறு நன்மை
ஆக்கிடும் அறிவு வளர்ந்திடும் எனக்கொண்

டன்றே தொடங்கினர் ஆர்வந் துணையாய்,
நன்றே செய்தனர், நாடும் திருந்தும்

மாணவர் திருந்தின் மாநிலம் தெளியும்
காணலாம் நலமெனக் கருதிய பெரியார்

மனத்தகத் தெழுந்தது மாணவர் மன்றம் ;
நினைத்தவர் யாரெனின் நிகழ்த்துவன் கேண்மோ !

உழைப்பின் உருவம், உள்ளம் விரிகடல்,
களைப்பும் சலிப்பும் காணாச் செம்மல்,

நடுநிலை பிறழா நல்லவர், நாட்டில்
கெடுநிலை காணிற் கிளர்ந்தெழு வீரர்,

மணிதருள் முத்து, மயிலை முத்து
எனும்பெயர்க் கிழவர், எமக்கும் கிழவர்

நிறுவிய மன்றம் நெடுநாள் வாழிய !
பெறுமுயிர் தாயெனப் பேணுக இதனை !

தொடர்புறும் மாணவர் தூயவ ராகி
உடலை றென்ன ஆண்மைமீக் கூர்ந்து

மொழியும் நாடும் முந்துறக் கண்டு
வாழ்க வாழ்கென வாழ்த்துதும் யாமே.

உறுதி கொள்வீர் !

முதலோடு முடிவில்லாப் பெருமை, நான்கு
மொழிபெற்றும் மூப்பில்லா இளமைத் தன்மை,
அதனோடு மிகுமினிமை, காலஞ் சொல்ல
அமையாத பழந்தொன்மை, தனித்தியங்கி
உதவுநிலை, வளர்பண்பும், எளிமை யாவும்
உயர்தனிச்செந் தமிழுக்கே உண்டாம்; மேலும்
புதுமைபெற முடிசூடி அரசு தாங்கப்
புலவரெலாம் இளைஞரெலாம் உறுதி கொள்வீர்!

தெழுங்குமொழி பிறமொழிகள் உயர்தல் காண்பார்
தேன்மொழியாம் தமிழ்மொழியை வாழ்க என்றால்
கலங்குகின்றார் ஒருசிலர்தாம்; உயிரா போகும்?
கலங்கற்க தமிழ்வாழ்ந்தால் யாரும் வாழ்வர்;
புலங்கெட்டுப் போகாதீர்! ஆட்சி செய்யப்
புன்மொழிகள் வேண்டாதீர்! தமிழின் மானம்
நலங்கெட்டுப் போவதுவோ? தமிழே இந்த
நாடாள வேண்டுமென உறுதி கொள்வீர்!

கவிமணி

❁

செந்தமிழ்க்கு வாழ்வளித்தோன்
சேர்ந்தோர்க்கு நண்பளித்தோன்
சிந்தையினைச் செம்மைக்கே
தந்துவந்தோன் - உந்திஎழும்
செய்யுளுக்கு வாயளித்தோன்
தேசிகவி நாயகனை
உய்யவரு வள்ளலென
ஓது. க

ஒன்றிரண்டு கற்றவுடன்
ஒப்புண்டோ இங்கெமக்
கென்றலைவோர் மிக்குவரும்
இந்நாளில் - துன்றியநல்
நூலுணர்வும் நுண்மாண்
நுழைபுலமும் வாய்த்தும்எப்
பாலும் பணிவதவர்
பண்பு. உ

ஆத்தங் குடியூரில்
அண்ணு மலையரசர்
போர்த்திப் புகழ்செய்தார்
பொன்னுடை - ஏத்தெல்லாம்
ஏற்கன்று தாய்த்தமிழுக்
கென்ற கவிமணியார்
நிற்கின்ருர் என்னுள்
நிறைந்து.

சைவ. சண்முகனார் நினைவு
மகளிர் நூலகம்
புத்தக எண்.

* **முடியரசன்**

எக்கோவின் காதல்	கதைகள்
காவியப்பாவை	இசைத்தொகுதி
முடியரசன் கவிதைகள்	முதற்றொகுதி
முடியரசன் கவிதைகள்	இரண்டாந்தொகுதி

* **வி. ஆர். எம் செட்டியார்**

கவிஞன் குரல்	கட்டுரைகள்
Critical Essays	ஆங்கிலக் கட்டுரைகள்

* **தமிழண்ணல்**

குழந்தைகள் இலக்கியம்	கவிதைகள்
தாலாட்டு	தொகுப்பு நூல்
மொழிவழிச் சிந்தனைகள்	கட்டுரைகள்

* **சாமி பழனியப்பன்**

புகழ்க் கன்னி	கவிதைகள்
பேரறிஞர் பெர்னார்ட்ஷா	வாழ்க்கைக் குறிப்பு
வள்ளுவர்தந்த காதல் இன்பம்	உரை நூல்

* **ரெ. முத்துக்கணேசன்**

நல்லுரை வெண்பா	நீதிநூல்
முத்தொள்ளாயிரம்	உரை விளக்கம்

கலைமகள் - காரைக்குடி